HALKIN SESİ 35

9 ARALIK 1975
250 kuruş

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

FAŞİZME KARŞI AKTİF KİTLE MÜCADELESİ

ZULÜM BİZİM MÜCADELEMİZİ ENGELLEYEMEZ

Ben Adıyaman Gölbaşı Lisesinde 2. sınıfta öğrenciydim. 26/10/1975/ günü faşistler okula bir saldırı düzenlediler. Amaçları, lisedeki devrimcileri sindirmek ve mücadelelerini bastırmaktı. Saldırgan faşistler arkadaşım Fevzi Çapan'ı yanımda bıçakla sırtından yaraladılar. Hastaneye kaldırılan arkadaşımızı ziyarete gidenler kaymakam ve polisin saldırısına uğradılar. Aynı gece, Nazım Doğan, Aydın Dost, Mehmet Kapan adındaki üç devrimci arkadaşı polis çarşıda dövdü. Polis bu üç devrimciyi karakolun önüne getirince halk polisi yuhalamaya başladı. Bunun üzerine polisler coplarla halka saldırdı, halk da buna taşlarla cevap verdi. Polisler halkı korkutmak için ateş etmeye başladılar. Fakat biz «arkadaşlarımızı almadan buradan bir yere gitmeyiz» diye direnince, Adıyaman'dan gelen bir Yarbay arkadaşlarımızı serbest bırakmak zorunda kaldı. Fakat bir süre sonra o arkadaşlarla beraber, biz sekiz kişi tutuklandık.

Gölbaşı cezaevinde 3 koğuşlu 6-7 kişilik odalarda 15-20 kişi kalıyoruz. Yer toprak ve her taraf pis ve rutubetli. Bize devamlı küfür ediyor ve dayak atıyorlar, fakat bizi yıldıramayacaklardır.

1972-73'lerde de bize işkence ettiler ve zindanlara hapsettiler, ama yıldıramadılar. Bizi halkımızın, işçi ve köylülerimizin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine katılmaktan kimse alıkoyamaz.

ALİ ARSLAN
Gölbaşı Cezaevinde tutuklu
Gölbaşı - Adıyaman

ALMAN PATRON VE DEVLET KURULUŞLARI BİRLEŞEREK BİZİ KÖLELİĞE MAHKUM ETMEK İSTİYORLAR

Ben Almanyanın Frankfurt şehrinde çalışan bir lokanta işçisiyim. Çalışma müsaadem 1.11.1975 tarihinde bitti. Yeniden çalışabilmem için patronun da imzaladığı bir dilekçeyle iş ve işçi bulma kurumuna müracaat ettim. Müracaat ettiğim şubenin yetkili kişisi, bana artık yabancı işçilere iş müsaadesi verilemeyeceğini bildirdi. Gelip patrona durumu anlattım. Patron, üzülmememi, bu işin de bir yolunu bulup beni işten çıkarmayacağını söyledi. Ertesi günü iş ve işçi bulma kurumundan alınmış bir «çalışabilir» izin belgesiyle geldi ve aynı ücretle çalışmaya devam edeceğimi söyledi.

Bir müddet sonra patronla mutfak şefinin arası bozulunca, mutfak şefinden, iş bulma kurumunda önüme çıkarılan engellerin patron ve yetkililerin iş birliğiyle yaratıldığını öğrendim. Böylece patron, iki yıldır çalıştırdığı biz sekiz işçi arkadaşı, iki yıldır çalıştırdığı ücretle bir süre daha çalıştırmaya mecbur bıraktı.

İşe girdiğimiz günden beri zam alamadığımız gibi, bayram ve pazar günleri almamız gereken zammı da alamadık. Patron, bizim çalışma mecburiyetinde olduğumuzu düşünerek, bizi hep köle gibi çalıştırmak istiyor. Ama biz, köle olmayı hiçbir zaman kabul etmeyeceğiz.

Yurt dışında çalışan işçi arkadaşlar! Birleşelim, hakkımızı alalım, köle olmayı reddedelim!

HASAN DEĞİRMENCİ
BATI ALMANYA

ERLERİN DAYANIŞMASI FAŞİST SUBAYLARI KORKUTUYOR

Devrimci selamlarımı sunarken, haklı davanızda yürüttüğünüz mücadelenin devamlı olacağına inancımı belirtirim. Sizlere karşı girişilen baskıları Halkın Sesi'nde okuyor ve nefretle lanetliyorum. Sizlere karşı tertiplenen her hareket, saldırganların ne kadar paniğe kapıldığını, onların devrimci fikirlerin yayılması karşısında gösterdikleri aczi ifade eder. Ne kadar azarlarsa azsınlar faşist saldırganların sonlarının yaklaştığına şimdi daha çok inanıyorum. Bugün köylerde devrimci uyanış daha çok hızlanmış, işçi sınıfı ve gençlik içindeki devrimci ruh daha çok alevlenmiş, yurtsever aydınlar daha çok seslerini yükseltmiş durumda. Ordu içindeki devrimci erlerin kendi aralarında kurdukları dayanışma, faşist subaylar için korku yaratıyor. Bu neyi gösteriyor: Bu, söylenenlerin tersini, halka uzanacak ellerin kırılacağını gösteriyor.

Amerika ve Rus işbirlikçilerinin dersini halkımız mutlaka verecektir. Varsın dernekleri bassınlar!

FAKİR ASKER

ELAZIĞ'DA REVİZYONİST VE FAŞİST SALDIRGANLAR ELELE DEVRİMCİLERİ SİNDİRMEYE ÇALIŞIYORLAR

6 kasım günü yurdumuzun bağımsızlığı ile ilgili bir bildiri dağıtıldı. Bildiride ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonya mücadelesi anlatılıyor, yurtseverlerin bunlara karşı mücadele etmeleri isteniyordu.

Bildiriyi dağıtanlar önce faşist zorbaların engelleriyle karşılaştı. Fakat onların zorbalıkları sökmedi ve devrimciler bildirilerini dağıtmaya devam ettiler. Sonra revizyonistler de faşistlere omuz verip bildirinin dağıtılmaması için her türlü yolu denediler. Revizyonistler, tehditler savurdular ve tek buldukları arkadaşları dövmeye kalkıştılar. Bildiri dağıtan arkadaşlardan birinin evinin camlarını kırdılar. Ertesi günü Halk Birliğini basarak orda buldukları devrimcileri dövmek istediler. Daha önce de aynı revizyonistler duvarlara yazılmış «Ne Amerika ne Rusya» sloganlarını silmişlerdi.

Faşistler Amerikan uşağı oldukları için İncirlik yürüyüşünde «ne Amerika ne Rusya» diye haykıran devrimcilere saldırmışlardı. Devlet Güvenlik mahkemesi hâlâ o devrimcilerden bazılarını Adana cezaevlerinde tutuyor. Revizyonistler de sosyal-emperyalizmin uşakları oldukları için patronlarının sömürücü, hegemonyacı yüzünün açığa çıkmasını kendileri için sakıncalı görüyorlar.

BİR GRUP ELAZIĞLI DEVRİMCİ

SAVCININ MÜKAFATLANDIRDIĞI FAŞİSTLERİ HALK CEZALANDIRDI

Ben Halkın Sesi'ni okuyan Mecidiyeköy Halk Birliği üyesiyim. Halk Birliklerinin basılmasından sonra götürülen eşyaları almak için bir arkadaşla birlikte Adliyeye gittik. Savcının zorluk çıkarmasına rağmen eşyaları aldık. Adliyeden çıkarken peşimize 10 kadar faşist takıldı. Önümüzü çevirerek elimizdeki pakete zorla bakmak istediler. Baktırmadık. Saldırmaya kalktılar. Tekrar savcıya giderek faşistlerin elimizdeki pakete zorla bakmak istediklerini söyledik. Faşistler de peşimizden geldiler. Savcıyla kırk yıllık ahbap gibi el sıkıştılar, birbirlerine iltifat ettiler. Savcı bize çıkışarak onları haklı göstermeye çalıştı. Bizi başından savdı.

Üsküdar İskelesine geldiğimizde, faşistler tekrar önümüze geçtiler. Kavgalı, gürültülü bir şekilde vapura bindik. Faşistlerin hareketleri vapurdaki yolcuların tepkisine yol açtı. Bizlere «komünistler» diyerek halkı üzerimize saldırtacaklarını sanırlarken tersi oldu. Halk, vapur hareket etmeden onları kovdu. Faşistler kovulduktan sonra yolcular bizimle dostça ilgilendiler. Onlara devrimci olduğumuzu anlattık. Bize yürüttüğümüz mücadelede kime güvendiğimizi sordular. «Sizlere, halkımıza.» diye cevap verdik. Başarılar dilediler, ve yanımızda olacaklarını söylediler.

ÖCAL ÖZBEK

MİLLİ BASKIYA SON TÜRK VE KÜRT HALKLARI OMUZ OMUZA

Bizler Kars'ın çeşitli yerlerinde çalışan devrimci öğretmenleriz. Kars'ın yüzde 60-70'i Kürttür. Fakat en yoksul, en zor şartlar altında yaşamaya mahkum edilen de bu halktır. Toprakları verimsiz, yolları bozuk, hatta çoğu köylerin yolu yok, okul da aynı durumda. Yol ve okul yaptırma sırası Kürt köylerinde olduğu halde onlar bir kenara itiliyor. Kürt ve Türk köylerinin arasına bilinçli olarak düşmanlık tohumları ekiliyor ve dostça yaşamaları engellenmeye çalışılıyor. Bu düşmanlık kışkırtması öyle bir noktaya varmıştır ki, şehir ve kasabalarda, bazı köylerde Kürtçe konuşmak bile bir sürü baskı ve hakaretlere sebep olabiliyor. Yakın zamanlarda Iğdır'da meydana gelen ve «Kürt-Azari çatışması» olarak adlandırılan olay bu çabaların ürünüdür.

Hakkari'deki azgın jandarma baskısına son.

Ortaçağ zulmüne, Kürt milliyeti üzerindeki baskılara son.

Türk ve Kürt halklarının özgürlük ve eşitlik temeli üzerinde birleştikleri bağımsız-demokratik Türkiye için çalışalım.

KARS'TAN BİR GRUP ÖĞRETMEN VE KÖYLÜ

BULDAN KIZ MESLEK LİSESİNDE TOPLU SÜRGÜNLER YAPILMAK İSTENİYOR

Halkın Sesi Dergisine biz de sesimizi duyurmak istiyoruz.

Okulumuz iki yıl önce açıldı. Okul müdürümüz Mükerrem Yıldırım her türlü zorluğa göğüs gererek iyi bir eğitim görmemizi sağlamaya çalıştı. Eşi ve aynı zamanda Töb-Der başkanı Özer Yıldırım da iyi yetişmemiz için elinden geleni yaptı. Bizlere gösterdikleri ihtimamı, çoğumuz anamız-babamızdan görmemiştik diyebilirim. Fakat Kaymakam, ilerici ve yurtsever bir gençliğin yetişmesini istemiyordu. Müdürümüz ile müdür yardımcımızı, gerici Denizli Valisine şikayet etti. Vali ve kaymakam elele vererek onları sürdürdüler. Bizim çabalarımız bir sonuç vermedi.

Şimdi de kaymakam Buldanlılar dışında bu okulda kimse okuyamaz diyor. Oysa yatılı öğrenci aldığı için öğrencilerinin çoğu çevre ilçelerden gelmiştir. Şimdide kaymakam kalkmış, kendi kafasına göre öğrenci yetiştirmek için müdür ve Töb-Der baskanından sonra bizi sürmeye çalışıyor. Ama onlar şunu iyi bilsinler ki, okulumuzu terketmeyeceğiz, ne pahasına olursa olsun, bir arkadaşımızı bile harcatmayacağız.

BİR ÖĞRENCİ

OKUYUCULARIMIZA DUYURU

Kurban Bayramı nedeniyle matbaalar kapalı olacağından, dergimiz yayınına bir hafta ara verecektir. Okuyucularımızın bayramını kutlar, normal olarak 16 Aralık tarihinde çıkması gereken 35. sayımızı 23 Aralık'ta bayilerden aramanızı dileriz.

HALKIN SESİ
HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: İLKER SÜMERKAN
- Sorumlu Yazı İşleri Md. FİKRET ULUSOYDAN
- Yönetim Yeri: Çatalçeşme Sok. 48/11 Cağaloğlu - İstanbul
- Yazışma ve Abone Ad. P.K. 1112, Sirkeci - İst.
- Baskı: ARPAZ MAT.
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125 Altı Aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200 Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE
- Türkiye dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM

TİTREMEK ÇARE OLAMAZ!

Faşizme karşı devrimci taktik, geniş kitleleri seferber etmektir. Halkın her seviyedeki örgütlenmesini sağlamlaştırmaktır. Bütün yurtsever ve demokrat güçlerin birliğini sağlamaktır.

Faşist saldırıya karşı tek sağlam kale, emekçi halk yığınlarıdır. Gençlik, işçilerle, köylülerle, milyonlarca halkla birleşmeli ve faşizmin saldırganlığını teşhir etmelidir. Ve gençlik kitlesi, halkın saldırıya uğrayan her kesimi gibi, kendisini aktif olarak savunmalıdır.

Biz, faşizme karşı aktif kitle mücadelesinden yanayız.

Cezmi ve Halit niçin öldüler? **«Silahlı saldırı alanından çekilmedikleri»** için mi? **«Komandoları yalnızlıkları içinde ortada bırakmadıkları»** için mi? **«Mücadeleyi hasmın dayattığı şartlarda ve yerlerde kabul ettikleri»** için mi?

Bunların hiçbiri değil! Cezmi ve Halit ne «silahlı saldırı alanında» idiler, ne de «mücadeleyi hasmın dayattığı şartlarda ve yerde» yapıyorlardı. İki devrimci genç, Şişli durağında otobüs beklerken faşist bir komplo ile şehit edildiler.

Cezmi ve Halit, afiş asarken de öldürülebilirlerdi, gazete satarken veya bir yürüyüş sırasında da. Bugüne kadar öldürülen devrimci öğrencilerin hepsi, ya günlük hayatları içinde pusuya düşürüldüler veya en tabii haklarından birini kullanırken saldırıya uğradılar.

PLANI TEZGAHLAYAN 12 MART GENERALLERİDİR

Gerçek budur. Behice Boran'ın göstermek istediği gibi, olaylar «hasmın dayattığı şartların kabul edilmesinden» veya «komandoların karşısına çatışacak bir taraf olarak» çıkıldığı için sürüp gitmiyor. Bu faşist saldırı dalgası «komandoları yalnız bırakmakla» son bulmayacaktır.

Saldırmakta kararlı olan faşist bir mihrak vardır ve bu mihrak, durakta da olsa, okuldan çıkarken veya yurda giderken de olsa, kurşunlayacağı bir genç bulmaktadır. Çünkü faşistlerin silahlı saldırıları, belli bir planın parçasıdır. Ülkü Ocakları gibi faşist örgütler bir aletten ibarettir. Katillerin ve saldırganların ipini tutan, doğrudan doğruya 12 Mart generalleri ve onların gizli örgütü MİT'tir. MC hükümeti de, 12 Mart generallerinin suç ortağıdır.

Büyük burjuvazi ve toprak ağalarının en gerici, en şoven ve en terörcü kesimi, halkın yükselen mücadelesini ezmek için yeni bir terör kampanyası şartlarını hazırlamaya çalışıyor. Bilindiği gibi ilk işareti çeşitli kutlama mesajları ile Orgeneral Sancar verdi. Arkasından Milli Güvenlik Kurulunun açıklamaları geldi. Bütün bu açıklamalar, her zamanki «tarafsızlık» pozunu takınarak, bütün yurtsever ve emekçi halkı tehdit eden gerçek yüzünü gizlemeye çalıştı. 12 Mart generalleri, kanlı çatışmalara son vermek için **«başvurulacak son tesirli çarenin»** kendileri olduğunu zihinlere yerleştirmek ve kamuoyunu buna hazırlamak istiyorlar. Nitekim 12 Mart'ın ünlü yazarı Metin Toker, **«ordu, ordu, yine ordu»** başlıklı yazılarına artık başlamıştır (Hürriyet, 1 Aralık 1975). MC hükümeti de, adım adım yoğunlaştırdığı baskı ve saldırılarla yeni bir terör kampanyasının şartlarını hazırlama çabası içindedir. Son olarak, Adalet Bakanı halka karşı açıkça savaş ilan etmiştir.

TESLİMİYET BİR TAKTİK DEĞİLDİR

Bugün hatırlanması gereken basit bir gerçek var: Plan yapmak başka şeydir, planı hedefine ulaştırmak ise daha başka bir şeydir. Her plan başarıya ulaşmaz. Bu sebeple faşistlerin uyguladığı plan karşısında dehşet yaymak ve titremek hiçbir fayda getirmez, tam tersine bu tutum planın uygulanmasına yardımcı olur. Mesele, faşizmin taktiğine karşı **en doğru mücadele** yöntemlerini tesbit etmek ve uygulamaktır, yoksa mücadeleyi terketmek ve teslimiyet yöntemlerinin propagandasını yaymak değil.

Özellikle Behice Boran revizyonistlerinin savunduğu gibi, «komandoları yalnızları içinde ortada bırakmak» bir mücadele taktiği değil, doğrudan doğruya saçmalıktır. Bu öneriyi uygulamak için, öğrencilerin okula gitmemesi, yurtlarında kalmaması, otobüs durağında beklememesi ve hepsinden önemlisi hiçbir mücadele vermemesi gerekir.

Kurşun yağmuruna tutulan, saldırıya uğrayan insana, «kendini savunma, yoksa oyuna gelirsin» diye verilen nasihatleri kimse tutmaz. Çünkü **bu nasihatler gerçekçi değildir** ve bir canlının en ilkel içgüdüsü olan «kendini savunma içgüdüsüne» dahi aykırıdır. Revizyonistlerin önerilerinin tek amacı, faşist planın hiçbir direnişle karşılaşmadan uygulanmasını sağlamaktır.

Faşistler, terör yoluyla gençlik kitlesini pençeleri altına almaya çalışıyorlar. Faşizm için bir kitle temeli yaratmak amacını güdüyorlar. Esas provokasyon, bu hedefe ilerlemesine seyirci kalmaktır.

Revizyonistler teslimiyet ruhunu yerleştirmeye çalışıyorlar. Çünkü sosyal-emperyalizmin boyunduruğunu getirmek için buna muhtaçtırlar. Revizyonistler, gençlik kitlesinin direnişine «maceracılık» damgasını yapıştırıyor ve devrimci gençliğe gelecek saldırılar için kamuoyu yaratılmasına destek oluyorlar. Hangi eylem maceracılıktır? Biz maceracılığa her zaman karşı çıktık. Fakat bugün maceracılık olarak gösterilmek istenen şey, doğrudan doğruya gençliğin faşizme karşı **kitleler** halinde direnişidir.

Bugün halkımızın faşizme karşı mücadele taktiğine ihtiyacı vardır. Teslimiyet ise, bir taktik olamaz.

OLAYLAR FAŞİSTLERİN PLANLADIĞI GİBİ GELİŞMEYECEKTİR

Revizyonistler, halkı yeni bir 12 Martın yaklaştığı tehdidiyle korkutmaya ve sindirmeye çalışıyorlar. Bugün Türkiye 12 Marta gitmiyor, 12 Marttan kurtulmanın mücadelesini veriyor. Kısa vadede ne olursa olsun, gelişme 12 Marttan uzaklaşma yönündedir. 12 Martın karanlık güçleri, toprak ayaklarının altından kaydığı ve tecrite gittikleri için saldırıyorlar ve yeni bir terör kampanyası hazırlıyorlar. Daha bir çok devrimciyi öldürebilirler, bir çoğunu hapse atabilir kitap yakmaya devam edebilirler. Fakat bugün şartlar 12 Marttan farklıdır. Her şeyden önce ABD emperyalizmi ağır darbeler yemiştir ve gittikçe güç kaybetmektedir. 12 Mart kitle mücadelelerinin bastırılması üzerine gelmişti. Bugün ise kitle mücadeleleri her türlü baskıya rağmen devam etmektedir ve kitlelerin morali yüksektir. 12 Mart öncesinde faşist cinayetlere gösterilen tepkiler gittikçe daha sönük kalırken, bugün onbinler yüksek bir moralle saldırıları protesto ediyor ve kararlı mücadele ruhu gösteriyor. Bugün 12 Marttan farklı olarak faşist güçlerin tarafsızlık maskesi düşmüştür. Halk, onların nasıl bir **«huzur»** getirdiklerini yaşamış ve görmüştür. **Bütün bu** olumlu şartlar yanında halkın örgütlenmesi henüz zayıftır. Revizyonizmin körüklediği her türden sapma kitleler içinde kargaşalık ve başıbozukluk yaratmaktadır.

Sonuç olarak şunu söylemek istiyoruz: Faşist teröre boyun eğmekten başka çare olmadığını, faşizmin planladığı oyunu mutlaka başaracağını propaganda eden görüşler mahkum edilmelidir. 12 Mart havasını yayanlar, provokasyona yardımcı oluyorlar. Sıkıyönetimler ilan edilebilir, daha ağır baskılar olabilir, yeni terör kampanyaları başlatılabilir. Fakat olaylar faşistlerin planladığı gibi gelişmeyecektir. Hatıra getirilmeyen şey budur. Çünkü bunu hatırlamak, faşist planı bozmak için geniş halk yığınlarına dayanarak kararlı bir mücadele görevini de beraberinde getirmektir.

Faşizme karşı devrimci taktik, geniş kitleleri seferber etmektir. Halkın her seviyedeki örgütlenmesini sağlamlaştırmaktır. Bütün yurtsever ve demokrat güçlerin birliğini sağlamaktır.

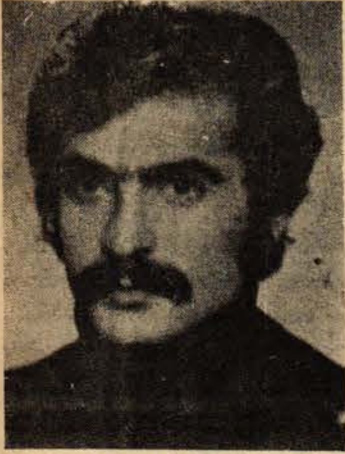
Faşist saldırıya karşı tek sağlam kale, emekçi halk yığınlarıdır. Gençlik, işçilerle, köylülerle, milyonlarca halkla birleşmeli ve faşizmin saldırganlığını teşhir etmelidir. Ve gençlik kitlesi, halkın saldırıya uğrayan her kesimi gibi, kendisini aktif olarak savunmalıdır.

Biz, faşizme karşı aktif kitle mücadelesinden yanayız.

Bugün yapılacak şey, faşizmin tezgahladığı plan karşısında titremek değil, bu göreve canla başla sarılmaktır.

FAŞİZME KARŞI

KİTLELER, FAŞİST ZIRH

Halit Pelitözü

Cezmi Yılmaz

1 Aralık Pazartesi günü, Cezmi Yılmaz ve Halit Pelitözü'nün faşist komandolar tarafından öldürülmesi üzerine İstanbul'da Yıldız Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisinde, İstanbul Teknik Üniversitesinde, İstanbul Üniversitesi İşletme fakültesinde forumlar düzenlendi. İstanbul Üniversitesi önünde polis, forumdan dağılan gençlere saldırdı, Yürüyüşe geçen gençler, Sultanahmet yoluyla Eminönü'ne geldiler. Sayıları iki bini bulan gençlerin önü Galata köprüsünde kesildi. Toplum polisleri Taksim'e yürümek isteyen kitlenin üzerine ateş açtı. «Kahrolsun Faşizm» ve «Bağımsız Türkiye» sloganlarıyla ileri atılan devrimci ve yurtsever gençler, polis barikatını aştılar.

Salı günü protestolar yurdun dört bir yanına yayıldı. İzmir'de Ege Üniversitesi öğrencileri boykota gittiler. Konya'da, Trabzon'da, Adana'da, Diyarbakır'da öğrenciler faşist cinayeti protesto için boykot ilan ettiler ve protesto gösterileri düzenlediler.

Ankara'da Siyasal Bilgiler Fakültesinde düzenlenen forumdan sonra, sayıları 6000'i bulan gençlik ve halk kitlesi saat 13.30'da Zafer Meydanında toplandı. Kızılay'a yürüyen devrimci ve yurtseverler, «Faşist Katillerden Hesap Sorulmalıdır» sloganlarıyla bir gösteri yaptılar, gençliğin mücadelesinin halkın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olduğunu belirten kısa bir konuşmadan sonra «Bağımsızlık Andı» içildi.

«Katil İktidar» sloganını atarak yürüyen gençlik ve halk kitlesi Selanik Caddesindeki Adalet Partisi binası önünde bir protesto gösterisi yaptı. AP binasının camları

İkinci Balyoz Harekâtı

4 ARALIK 1975 MİLLİYET

Faşistler, devrimci genç Cezmi Yılmaz'ın cenazesini kaçırmaya kalktıştı. Halk, buna büyük bir tepki gösterdi. Yurtseverler, cenazenin kaçırılmasına bütün güçleriyle direnince panzerler halkın ve yurtseverlerin üzerine doğru yürüdü. Bir genç yüksek bir yere çıkarak şöyle bağırdı: «Dağılmayacağız arkadaşlar. Mücadelemizi bastıramayacaklar». Bunun üzerine halk, polisin saldırısına daha da büyük bir kararlılıkla karşı koydu. Yurtseverler panzerin üzerine yürüdüler. Karşısında kararlı kitleleri gören panzer, tersyüz edip kaçmak zorunda kaldı. Panzerlerin saldırdığı sokak başlarına arabalardan barikatlar kuruldu ve böylece panzerlerin geçmesi önlendi. Yurtseverler, kurşun yağmuru altında kendilerini savundular. Kahvelerde oturan halk sandalyelerle, bakkallar şişelerle, inşaat işçileri

Bütün yurtta öğretmen mitingleri

TÖB-DER, «Hayat pahalılığını, kıyımları ve faşist baskıları protesto» etmek amacıyla, 6 Aralıkda 15 il de mitingler ve gösteri yürüyüşleri düzenledi. Dergimiz, baskıya verildiğinde miting ve gösteriler henüz yapılmamıştı.

TÖB-DER'in miting ve yürüyüşleri daha başlamadan faşist MC iktidarının baskı ve tehditleriyle karşılaştı. Hükümet valiliklere genelgeler göndererek, miting ve yürüyüşlere izin verilmemesini istedi. MSP'li Adalet Bakanı İsmail Müftüoğlu ise, faşist saldırganları vatansever, saldırıya uğrayan yurtsever ve devrimcileri ise vatan haini ilan eden bir konuşma yaptı. İsmail Müftüoğlu'nun bu konuşması, TÖB-DER mitinglerine yöneltilecek faşist saldırılar için bir fetva niteliği taşıyordu.

Öte yandan CHP yönetimi, bir genelge yayınlayarak, CHP'li yurtseverlerin TÖB-DER mitinglerine katılmalarını yasakladı. CHP yöneticileri, MC'nin yerine hükümet olmak, peşindedirler ve bunu sağlamanın, devleti ve orduyu ellerinde bulunduran faşist güçlere, 12 Mart generallerine taviz vererek mümkün olacağını düşünüyorlar.

Yurtsever öğretmen kitlesinin mücadelesi, faşist baskı ve saldırılar kadar, teslimiyet propagandalarını da göğüsleyerek ilerleyecektir.

İtleri s… taşları ba…

12 Mart generalleri, halkın mücadelesini ezmek için baskı ve terör planları hazırlıyorlar, etkinliklerini arttırmaya çalışıyorlar. Metin Toker, 30 Kasım tarihli Hürriyet'te «Ordu, ordu, yine ordu» başlıklı yazısında bu planlara kamuoyu hazırlamaya çalışıyor ve şöyle diyor:

«En kötü sivil yönetimin en iyi askeri yönetime tercih edilmesi gerektiği, bir genel kural değil, bir politikacı yutturmacasıdır. Askerlerin iktidara el koydukları öyle zamanlar olmuştur ki, ülkeler iç savaştan, kaosdan, anarşiden, kapının eşiğine gelmiş aşırı cereyan diktalarından kurtarılmışlardır. Rejimi sağlıklı bir tabana oturtmak gayesini güden, süresi veya sınırı belirli askeri müdahaleler çok zaman hayırlı sonuç vermiştir.»

MC faşistleri, baskı ve terör planlarını adım adım uyguluyor, aynı zamanda tehditler savurarak halkın gözünü korkutmaya çalışıyorlar. Demirel'in tehditlerini ardarda sıralayan Son Havadis gazetesi şöyle yazıyor:

«Arzu ediyoruz ki, bu iş kimsenin canı yanmadan tahakkuk etsin. Herşey olaysız rayına otursun. Sayın Demirel de bu insani duygu içinde tedbirleri uygulamaya geçmeden son

AKTİF KİTLE MÜCADELESİ

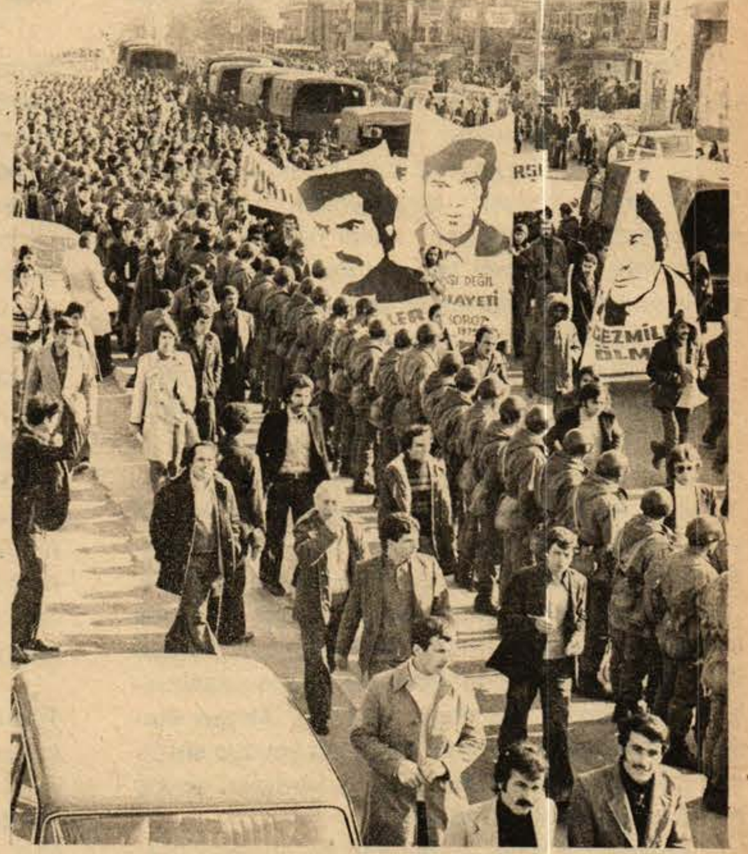
LARDAN GÜÇLÜDÜR

tuğlalarla saldırgan polise karşı koyuyorlardı. Polis, bütün saldırılarına rağmen halkı dağıtamadı. Yurtseverler, dağılmadan yollarına devam ettiler ve Topkapı'ya kadar yürüdüler.

Kocamustafapaşa'daki bu çatışma bir kere daha gösterdi ki, saldırgan olanlar daima faşistlerdir. Onlar, bir devrimcinin cenazesinin kaldırılmasını dahi önlemek için her türlü kanunsuzluğa ve zorbalığa başvurmaktadırlar. Onlar «hem suçlu, hem güçlü» dür.

MC iktidarı ve onun polisi, panzerlerin, copların ve kurşunların önünde yurtseverlerin boyun eğeceğini zannettiler. Ama bir kere daha yanıldılar. Bir kere daha ispatlandı ki, halkın etten ve kemikten duvarı, faşistlerin zırhlarından ve bütün silahlarından çok daha güçlüdür. Kitlelerin şiddeti, her türlü zorbalığı geriletecek ve yere serecek olan en büyük güçtür. Yeter ki, kitleler haklı bir dava için mücadele etmeye karar vermiş olsunlar.

Son mücadeleler, faşistlerin olduğu kadar, revizyonistlerin yüzünü de daha fazla açığa çıkardı. Bütün gençlik, herkes, revizyonistlerin, faşistlerin önünden kaçma «taktiğinin» intihardan başka bir anlama gelmediğini, faşist zorbaların ancak kitlelerin aktif mücadelesi ile geriletilip yenilgiye uğratılabileceğini gördü. Son mücadelelerin gösterdiği en büyük gerçek, kitlelerin moralinin son derece yüksek olduğu ve revizyonistlerin sözlerine hiçbir yurtseverin aldırış etmediği gerçeği idi. Faşistler ve revizyonistler, ne kadar önlemeye çalışırlarsa çalışsınlar halkın mücadelesi yükselmeye devam ediyor.

kırıldı.

İstanbul'da ise, Salı günü sabah 9.00'dan itibaren şehrin çeşitli yerlerinden akın akın gelen öğrenci ve emekçiler, Galatasaray Devlet Mimarlık ve Mühendislik Akademisinde toplandılar. Öğrenci ve emekçilerin sayısı 7000'e yakındı. Emekçi ve öğrenci kitlesi bir forum düzenleyerek, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin Taşkışla'daki binasına yürüme kararı aldılar. «Ne Amerika, Ne Rusya», «Kahrolsun ABD emperyalizmi ve Sovyet Sosyal emperyalizmi», «Kahrolsun Faşistler ve Revizyonistler» sloganlarını atan kitle Taşkışla binasına vardıklarında, içerde bulunan revizyonistler okuldan kaçtılar. Bütün gece okulda kalan birkaç bin kişi lik bir kitle bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin meselelerini tartıştı. Gençlik kitlesinin faşizme ve revizyonizme karşı birlik isteği bir kere daha ispatlandı. Genç lik kitleleri revizyonist provokasyon teorilerini reddediyor, mücadele azmini ve kararlığını ortaya koyuyordu.

Çarşamba sabahı sayıları onbine varan bir kitle Cezmi Yılmaz'ın cenazesine gitmek üzere Taşkışla'dan yürüyüşe geçti. Halk yürüyüşü coşkunlukla alkışlıyor ve yeni katılmalarla yürüyüşçülerin sayısı giderek artıyordu.

En önde, öldürülen gençlerin resimleri, arkada «Faşizme Karşı Devrimciler Güç birliği» yazılı pankart yer alıyordu. Yürüyüşe katılan devrimci ve yurtseverler, iki süper devlete, faşizme ve reviz yonizme karşı mücadele sloganları atıyorlar, Amerikan emperyalizmine ve Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı pankartlar taşıyorlardı.

Halkın ve gençliğin faşist cinayetler karşısındaki tepkisinden korkan iktidar, polisin yanına destek olarak Jandarma Komando Birliklerini göndermişti.

Yürüyüş, Kocamustafapaşa'ya geldiğinde, polis, Cezmi Yılmaz'ın cenazesini kaçırmaya ve yurtseverleri dağıtmaya kalkıştı. Halk ve yurt severler bu zorbalığı şiddetle protesto ettiler ve polisin saldırısı karşısında dağılmadan kararlı bir şekilde direndiler.

...alanlar ...ğlayanlar

bir ikaz yapmış olmaktadır.»

Revizyonistler ise faşistlerin halkı yıldırma çabalarına yardımcı oluyor, teslimiyeti öğütlüyorlar. TİP genel başkanı Behiçe Boran, partisinin il temsilcileri toplantısında şunları söylüyor:

«Hedef silahlı saldırı ala nından çekilip onları az sayıları ve yalnızlıkları içinde ortada bırakmaktır. Karşılarında çatışacak taraf bulamasınlar. Üniversite yönetimi ve Güvenlik Kuvvetlerinin ne yapıp ne yapmadıkları kamuoyu önünde iyice açığa çıksın. Bu taktik mücadeleden kaçmak değil, mücadeleyi hasmın dayattığı şartlar al tında ve yerlerde kabul et memek onun saldırgan tak tiklerine bağımlı duruma düşmemektir. Bu bir. İkin cisi, düşmanın seçtiği ve dayattığı mücadele biçimini kabul etmemek, kendi mücadele aracımızı ve biçimimizi kendimiz saptamaktır.»

Devrimcilerin ve halkın faşizme ve revizyonizme karşı tutumunu da, bir faşistin, Tercüman yazarı Ahmet Kabaklı'nın ağzından dinleyelim:

«Şimdi en kızgın zümre Mao komünistleridir ki, 'Sovyet uşaklarına da' 'Amerikan uşakları' kadar düşmandırlar.»

ANKARA'DA 16 KURULUŞUN BASIN TOPLANTISI

Revizyonistlerin "uslu durun" teorisi mahkum edildi

30 Kasım 1975 günü, TÜMAS (Tüm Üniversite, Akademi ve Yüksek Okul Asistanları Birliği), Ankara'da «Baskı ve Saldırıları Protesto ve Demokratik Eğitim» konulu halka açık bir basın toplantısı düzenledi. Basın toplantısına binden fazla yurtsever ve devrimci öğrenci de katıldı. Toplantıda, TÜMAS, TÖD (Tüm Öğretim Üyeleri Derneği), TÖB-DER ve çeşitli öğrenci derneklerinin temsilcileriyle, CHP'li parlamenterlerden Niyazi Ünsal, Şükrü Koç ve Süleyman Genç konuştular.

İlk konuşmacı Süleyman Genç şunları belirtti:

«Bugün yüksek okullardaki olayların arkasında yatan gerçek şudur: Bir yanda demokratik öğrenim isteyen, emekçi halkı için mücadele eden büyük öğrenci kitlesi, bir yanda belli ellerce silahlandırılan, sermayenin bir avuç köpeği var. Bu gerçeği polis romanı gibi yansıtmak suçtur, ihanettir.

«Saldırganların üzerinden Kırıkkale tabancaları çıkıyor. Bu durumda ya saldırganlar polistir. Ya da bizzat devlet bunları silahlandırıp gençliğin üzerine saldırtmaktadır. Amaçları bütün öğrenim kurumlarını işgal etmektir.

«Bu şartlarda 'faşizm geliyor' endişesiyle mücadeleden vazgeçemeyiz. Faşizm gelirse gelir, onunla da mücadele ederiz. Zaten Türkiye'de hiç bir zaman burjuva demokrasisi olmamıştır.

«Faşizmin en çok sevdiği şey halkın sessiz olmasıdır. 'Aman susun, durun' demek faşizme hizmet etmektir. Buna şiddetle karşıyız.»

Daha sonra söz alan, TÜMAŞ genel sekreteri Faruk Sinangil ise şunları söyledi:

«Devrimci geçinen bazı çevreler, ise, kendi pasifizmlerini örtmek için provokasyon kelimesine sarılmışlardır. Bu çevreler her türlü eylemi provokasyon olarak karalamaktadır. Gerçek devrimcilere düşen, bu aydın kulüplerinin fetvalarını teşhir etmektir.»

Daha sonra çeşitli öğrenci derneklerinin temsilcileri söz aldılar. Öğrenciler, «faşist saldırıların gençliği hedef aldığını» belirttiler, «saldırganlardan korkmamak, okulların kapatılmasına karşı çıkarak gençlik kitlelerini faşizme karşı seferber etmek gerektiğini» söylediler. Öğrenci derneklerinin temsilcileri, TİP ve TSİP revizyonistlerinin gençliğe teslimiyet yolunu gösteren teorilerini mahkum ederek, kitleleri pasifleştirmek isteyen revizyonistlerle mücadelenin zorunlu olduğunu ortaya koydular.

Toplantıda konuşan Şükrü Koç «Bu kavgada kendime düşen görevi yerine getireceğim. Faşizme karşı mücadelede yanınızda olacağım» dedi. Niyazi Ünsal ise «12 Mart'tan sonra zulme doymayanların» bugün amaçlarına ulaşamayacaklarını «buna güçlerinin yetmeyeceğini» söyledi.

Toplantı esnasında gelen mesajlar da okundu. MEM-DER (Memurlar Derneği) ve TUMAD-DER (Tutuklu ve Mahkumlarla Dayanışma Derneği) mesajlarında, faşist baskılara karşı aktif mücadeleyi öneriyor ve revizyonistlerin «uslu durun» telkinlerini mahkum ediyorlardı. HALKIN SESİ ve AYDINLIK dergileri ise mesajlarında şunları belirttiler:

«'Faşizmin oyununa gelmeyelim' sözleri ile gençliği faşist zorbaların boyunduruğunu kabule zorlayan tutumlara dikkatle dikkat çekmek isteriz. Üniversitelerin kapanmasını isteyen veya okulları faşist işgalcilere terkeden anlayışlar da gençliğin köleleştirilmesi siyasetine hizmet etmektedir.»

Toplantının sonunda, TÜMAS, TÖB-DER, TÖD, TUMAD-DER, MEM-DER, TOPRAK-İŞ'in, toplantıya katılan öğrenci kuruluşlarının ve CHP'li parlamento üyelerinin imzalarını taşıyan bir basın bildirisi dağıtıldı. Faşist saldırıları teşhir eden bildiri şu cümle ile son bulmaktaydı.

«Özerk-demokratik üniversite kavgasına yönelen faşist saldırılar karşısında, sonuna kadar tek yumruk olduğumuzu halkımıza duyururuz.»

NAZİ ALMANYASI ÜLKEMİZE NASIL GİRDİ?

Dün Hitler faşistleri, bugün Br

Yurdumuz, daima emperyalist devletlerin ele geçirmek ve paylaşmak için birbirleriyle dalaştıkları bir ülke olmuştur. Geçmişteki tecrübeler, birinci olarak, Türkiye'yi sömürmek ve nüfuzu altına almak isteyen emperyalist faaliyetlerin her zaman varolduğunu; ikinci olarak, 1. ve 2. emperyalist paylaşım savaşlarının hemen öncesinde yurdumuz üzerindeki emperyalist rekabetin son derece şiddetlendiğini göstermektedir.

1. Dünya savaşı öncesinde yurdumuz, dünyayı paylaşmak için savaşa hazırlanan Alman, İngiliz, Fransız emperyalistlerinin çalışma alanlarından biri durumundaydı. Emperyalistler, yurdumuzu kendi saflarında savaşa sürmek için yoğun çaba sarfettiler. Sonunda, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin önemli nüfuzuna rağmen, rakip emperyalist güç olan Almanya, Osmanlı İmparalortuğuna hakim olabildi. Bunu yaparken özellikle ordu ve devlet kademelerindeki işbirlikçilerine dayandı. Böylece, ülkemiz, Alman emperyalistlerinin menfaatleri uğruna savaşa sürülmüş, Türkiye'nin yoksul işçi ve köylüleri savaş meydanlarında kırdırılmıştı.

2. Dünya savaşı öncesinde de ülkemiz üzerinde Alman emperyalistleri ile İngiliz-Fransız emperyalistleri arasındaki rekabet son derece şiddetlendi. Yükselen emperyalist olan Almanya, askerî ve siyasî gücüne dayanarak ve iktisadî yatırımlarını da arttırarak Türkiye üzerinde savaş boyunca belli bir hakimiyet kurabildi ve Türkiye hakim sınıflarını belli ölçülerde kendi siyasetine tabi kılabildi. Bunu başarabilmesinde esas etken onun büyük ve saldırgan askerî gücü ve bu yolla bütün ükeleri olduğu gibi Türkiye'yi de tehdit etmesiydi. İkinci olarak, Alman emperyalizminin dünya çapında ilerlediği şartlarda, Türkiyedeki Alman işbirlikçisi burjuvazinin iktisadî ve siyasî olarak güçlenmesi ve Alman emperyalizminin ülkemizde etkili olmasına yol açtı.

AYNI BİR TEFECİ GİBİ...

Emperyalizm bir ülkeye ilk olarak yanaşırken ve sızarken güleryüz takınır, iyiliksever pozlara bürünür, ve bir çok çekici tekliflerde bulunur. Yaklaştığı ülkenin içinde bulunduğu zor koşulları ve ihtiyaçları önceden tespit eder ve adımlarını buna göre atar. Aynen bir tefecinin, muhtaç durumdaki bir köylünün kendi avucuna düşeceğini hesap ederek ellerini oğuşturması gibi...

Hitler Almanyası da, 1930 lardaki dünya buhranının sarstığı ve esasen çok cılız bir sanayiye sahip olan Türkiye'ye çekici iktisadi tekliflerle yanaştı. Çünkü, Hitler, kendisinden önce Türkiye'ye el atan İngiliz, Fransız emperyalistlerini kısa zamanda geriletebilmek için, onlardan daha elverişli tekliflerde bulunmak zorundaydı. Bunun için Alman emperyalistleri, Türkiye'nin öncelikle ihtiyaç duyduğu yatırım dallarında faaliyete giriştiler. Elektrik santralleri yaptılar, demiryolları döşediler, köprüler, limanlar inşa ettiler. Böylece, bu ülkede siyasî etkinliklerini arttıracaklarını da hesap ediyorlar ve yeni bir dünya savaşında Türkiye'yi yanlarına çekmeye çalışıyorlardı.

Bütün bu yaptıklarının karşılığında Alman emperyalistleri ne alıyorlardı? Türkiye hakim sınıflarında döviz yoktu ki ödesin! Hitler faşistleri bunu bildiklerinden, borçların karşılığının mal olarak, özellikle tarımsal ürünler ve stratejik hammaddelerle ödenmesini teklif ettiler. Böylece Almanya'ya ihraç edilen Türk malları, borçlara karşılık sayılmaya başlandı. Türkiye dış ticareti kliring denen sistemin boyunduruğu altına girdi. Bu sistem sayesinde, tütün, kuru ve yaş meyve, fındık, pamuk, tahıl, yün, deri gibi tarımsal ürünler, uzun vadeli anlaşmalarla Almanya tarafından yok pahasına kapatıldı. Denebilir ki, «borcun ürün olarak ödenmesi Türkiye için daha elverişlidir, ya döviz olarak ödemek zorunda olsaydı!» Ne kadar «elverişli» bir durum! Tefecinin karşısında boynu eğik köylünün, borcunu para olarak ödeyemeyip, tarlasındaki ürününü vermek zorunda kalması yoksul köylü için ne kadar «elverişli» ise, Türkiye'nin durumu da Almanya karşısında o kadar «elverişliydi!»

II. Dünya Savaşının öncesinde, Almanya'nın Türkiyedeki iktisadî yayılması hız kazandı, 1939 yılının ilk yedi ayında Almanya'nın Türkiye ile olan ticareti devamlı olarak büyüdü ve Türkiye' nin ithalatında yüzde 55, ihracatında ise yüzde 51'e ulaştı. Silah ve zırh yapımının vazgeçilmez maddelerinden olan krom cevheri Türkiye'nin Almanya'ya ihracatında çok önemli bir yer tutuyordu. Krom cevherinin ihracı 1939'da 55 bin tona çıkmıştı. Buna karşılık Almanya, Türkiye'ye askerî malzeme, makina, demiryolu malzemesi ve teçhizatı, gemi, uçak, kimya ve tekstil sanayi ürünleri ve bazı diğer sanayi ürünleri sevkediyordu. Alman işletmeleri; özellike Siemens-Schuckert firması tarafından Ankara, İstanbul, Adana ve diğer şehirlerde bir çok eletrik santral leri kuruldu. Junkers firması Kayseri'de bir uçak montaj fabrikası kurmuştu. Bir çok imalathane ve fabrikalarda Alman teknikerler ve mühendisler çalışıyordu. Almanya'nın Türkiye ekonomisindeki doğrudan sermaye yatırımları, savaş arifesinde yaklaşık 80 milyon dolardı. Türkiye'nin 187 milyon lira tutan toplam borcunun 87 milyonu Almanya'ya aitti. Bütün bu iktisadî ilişkiler bir yandan Alman faşistlerinin, Türkiye'de gittikçe daha fazla etkin olmalarına, Türkiye'nin siyasetini etkilemelerine, kendilerine bağlı işbirlikçi burjuva kliğinin güçlenmsine hizmet ederken, diğer yandan da Türkiye'yi sömürmelerine ve Türkiye'den aldıkları hammaddeler aracılığıyla savaş ekonomilerini güçlendirmelerine yol açıyordu.

BÜROKRAT BURJUVAZİNİN «İLERİCİLİĞİ» = ALMAN FAŞİZMİNE KAPILARI AÇMAK

Türkiye'de 1930'lardan itibaren gittikçe daha fazla başvurulan devlet kapitalizmi yolu da Alman emperyalistlerinin ülkemize sızmalarında bir kolaylık yaratmaktaydı. Çünkü, Alman faşizminin kendisi, yüksek düzeyde örgülenmiş bir tekelci devlet kapitalizmine dayanıyordu. O zamanki dünya iktisadî buhranı zorunlu olarak devleti daha müdahaleci kılmıştı. Öte yandan Hitler, yeni bir dünya savaşı yoluyla nüfuz alanlarını ele geçirmek için merkezileşmiş bir devlet kapitalizmine muhtaçtı. Çünkü, büyük bir iktisadî güç ve korkunç bir savaş makinası yaratmak ancak bütün güçlere hükmeden bir devlet kapitalizmi vasıtasıyla mümkündü.

İşte Hitler faşizminin bu devletçi karakteri, 1930'lardan itibaren devlet kapitalizmini geliştiren Türkiye'nin bürokrat burjuvazisinin karakterine de uygun geldi. Türkiye'nin bürokrat burjuvazisi Alman emperyalizmi ile daha yoğun ilişkilere girişti. Devletten devlete kredi, «yardım» ve ticaret aracılığıyla palazlandı ve Hitler faşistlerinin isteklerine boyun eğen işbirlikçi bir politika izledi. Türkiye'de bürokrat burjuvazinin hakimiyeti döneminde, yani millî şef döneminde halkımız üzerinde en ağır faşist baskının uygulanmış olması da bununla ilişkilidir. Hitler faşizminin isteklerine boyun eğen ve ülkenin kapılarını Alman emperyalistlerine açan bürokrat burjuvazi, içerde de halkımıza tam bir faşist terör uygulamıştır. Bugünün faşistleri olan Erim'ler, Melen'ler, Satır'lar, o günün millî şef faşizminin kalıntılarıdır.

FAŞİSTLER ÜLKEMİZE SIZMAK İÇİN HER YOLA BAŞVURDULAR

Hitler Almanyası Türkiye'deki iktisadî nüfuzunu arttırmanın yanısıra, savaş arifesinde siyasî nüfuzunu arttırmak için de yoğun çabalara girişmişti. Bunu bir yandan iktisadî nüfuzu vasıtasıyla, diğer yandan da muazzam askerî gücüne dayanarak şantaj yoluyla yapıyordu. Beşinci kol faaliyetleri ve işbirlikçilerinin ve yerli faşistlerin gayretleri de onların etkinliğinin artmasına hizmet ediyordu. Alman faşistlerinin kısa zamanda siyasî etkinlik kazanmak ve ülkeyi avuçlarının içine almak için dayandıkları esas olarak, muazzam askeri güçlerinin yaydığı tehdit havasıydı Faşistler, Türkiye'yi işgalle korkutarak hakim sınıfları teslim almaya çalıştılar ve bu noktada önemli adımlar attılar.

Hitler, bir yandan geleneksel «Alman-Türk dostluğundan» söz ediyor, diğer yandan Türkiye hakim sınıfları üzerindeki tehdidini gittikçe yoğunlaştırıyordu. Savaş başladıktan sonra Alman emperyalistlerinin bütün dünyada ilerlemesi bu tehdit havasını daha da yoğunlaştırdı. Alman propagandasının ve tehdidinin etkisiyle gerek Türk hükümeti, gerekse önceleri İngiliz-Fransız taraftarı olarak bilinen bir çok politikacı tutumlarını Almanya'ya göre ayarlamaya başladılar. Ankara hükümeti, savaş sırasında Almanya'ya hammadde ihracına devam etti ve Alman silahlarının ve cephanesinin Türkiye üzerinden İran'a nakline izin verdi.

1941 yılının ilkbaharında, faşist Almanya, Sovyetler Birliği'ne karşı tasarladığı saldırı ile ilgili olarak, Türkiye'nin savaşa girmesini istedi. Türkiye, bu konuda kararsız bir tutum takınmakla birlikte, Sovyetler Birliği'ne karşı faşist saldırıdan birkaç gün önce, 18 Haziran 1941'de Almanya ile yeni bir dostluk paktı ve iktisadî ilişkilerin genişletilmesine dair bir anlaşma imzaladı. Bu olay da o günkü hakim sınıfların Alman emperyalistlerine boyun eğdiklerinin ve onların büyük askeri gücü karşısında teslim olduklarının en açık örneğidir.

Alman faşistleri, casusluk ve faşist örgütler aracılığıyla propaganda faaliyetlerini de yoğun bir şekilde sürdürmekten geri durmadılar. Alman casusluk teşkilatları ve yerli faşist örgütler, Alman faşizminin «yenilmezliğinin» ve dünyadaki «tek güvenilecek güç» olduğunun propagandasını yaptılar. Savaş arifesinde Türkiye, ticaret, inşaat ve nakliyat firmaları temsilcileri maskesi takarak ortaya çıkan Alman gizli servisinin ajanlarıyla dolup taşmıştı.

...jnev revizyonistleri

Aynı zamanda, Ankara'da bulunan Alman ...üyükelçiliği çeşitli casusluk faaliyetlerinde bu...ınuyordu.

Alman faşizminin maddeten desteklediği bir ...ok gazete ve özellikle Almanca çıkan «Türk ...ostası» ve Türkçe yayınlanan «Beyoğlu», Tür...ye'de faşizm taraftarı bir kamuoyu yaratmaya ...alışıyorlardı. Ayrıca, resmi izinle Türkçe faşist ...roşürler ve kitaplar yayınlanıyor ve Nazi filim...ıri gösteriliyordu. Faşistler tarafından paraca ...esteklenen Türk gazetelerindeki hainler, yazıla...nda hergün «nasyonal sosyalizmi» ve onun ...başarıları» nı övüyorlardı.

Alman emperyalizmi, savaştan önceki yıl...ırda Türk ordusunda da önemli mevziler elde ...tti. Alman firmaları Türk Silahlı Kuvvetleri için ...ilah ve diğer askeri malzemeler sevkediyorlar...ı. Türk ordusunun birliklerinde ve karargahla...nda, General Fon Mittelberger yönetiminde ...lman danışman ve eğitmenlerden oluşan ...nemli bir gurup bulunuyordu. Geleneksel Al...man-Türk «silah kardeşliği» gösterileri yapıla...ıl; Türk ordusundaki gerici çevrelerle ilişkiler ...uruluyordu. Bunun bir sonucu olarak ordu mü...şi General İzzettin Çalışlar ve İstanbul'daki ...skeri Akademi Başkanı General Fuat Erden, ...938 Eylülünde Sovyet sınırında yapılan bir Al...ıan askeri manevrasına davet edildiler. Bun...an başka Türkiye, genç subaylarını, askeri ih...sas için Alman faşizminin harp okullarına gön...eriyordu. Dönüşlerinden sonra bu subayların ...ir çoğu Türk ordusu içinde faşizmin yayıcısı ...luyorlardı. 1941 sonlarında, Hitler'in bir daveti ...zerine Almanya'ya giden heyetin başında Tu...ancı General Emin Hüsnü Erkilet ve Ali Fuat ...Erden bulunuyorlardı. Bu iki General Hitler ta...afından, büyük bir iltifatla karşılandılar ve ...ürkiye'ye döndükten sonra Alman savaş ma...inesinin yenilmezliği hakkında efsaneler yayan ...azılar yazdılar. Bu Generaller, Cumhurbaşkanı ...nönü'nün, Başbakan Saraçoğlu'nun ve Genel ...Kurmay Başkanı Fevzi Çakmak'ın katıldığı bir ...oplantıda Alman faşizmini öven raporlarını tak...dim ettiler.

Görüldüğü gibi, savaş öncesi ve bütün sa...vaş boyunca, Alman faşistleri çok çeşitli yön...erden Türkiye'yi ele geçirme faaliyetlerini ara...ıksız sürdürdüler ve bunda da belirli ölçülerde ...başarılar kazandılar. Ama, Türkiye'de olsun, bü...ün dünyada olsun yürüttükleri faaliyetlerin hiç...biri onları, dünya halklarının büyük mücadelesi...nin fırtınasından koruyamadı ve Alman faşist...leri halkların mücadelesiyle yıkıldılar.

TARİHTEN ÇIKARDIĞIMIZ DERS

Bütün bu olaylardan ve emperyalistlerin ...geçmişteki faaliyetlerinden bugün gerekli so...nuçları çıkartmalıyız. Bugün, dünyada savaş ...tehlikesi yine artmaktadır. İki süper devlet bü...tün dünyada olduğu gibi, ülkemiz üzerinde de ...şiddetli bir rekabete girişmişlerdir. Ülkemizde ...Amerikan emperyalistleri hakim durumlarını ...muhafaza etmekle birlikte, yükselen emperya...list durumundaki Sovyet sosyal-emperyalistleri, ...ülkemize her geçen gün daha fazla sızmakta ...ve etkinliklerini arttırmaktadırlar. Sovyet sosyal ...emperyalistleri, Hitler faşizminin izinden git...mekte ve kısa zamanda etkinlik kazanabilmek ...için aynı onların metodlarını kullanmaktadırlar.

Aynı Hitler faşistleri gibi, Sovyet revizyonistleri de ülkemize iktisadi bakımdan sızabilmek için çok «elverişli» tekliflerle gelmektedirler. Nasıl Hitler faşistleri Türkiye'de elektrik santralleri ve demiryolları döşemişlerse, Sovyetler de demir çelik alanına yatırımlar yapmaktadırlar. Nasıl Hitler faşistleri, borçları karşılığında Türkiye'nin tarım ürünlerini yağmaladılarsa, aynı şeyi bugün Sovyetler yapıyor.

Sovyet revizyonistleri, aynı Alman faşistlerinin yolundan giderek askeri güçleri vasıtasıyla yeniden paylaşım talebinde bulunuyorlar. Onlar, dünyayı ele geçirebilmek için Hitler'in «tereyağ yerine top» siyasetini aynen sürdürüyor ve ekonomilerini bütünüyle askerileştiriyorlar. Sovyet revizyonistleri, bu politikalarının sonucu olarak tarım alanında meydana gelen buhranı Türkiye gibi geri kalmış ülkelerin tarım ürünlerine el koyarak karşılıyorlar.

Sovyet revizyonistleri de, Hitler faşistleri gibi, ülkemizin içinde bulunduğu zor şartlardan yararlanarak çeşitli «yardım» tekliflerinde bulunuyorlar ve krediler veriyorlar. 10 milyar liralık Sovyet kredisi ülkemize sızma çabalarının ilk adımlarındandır.

Sosyal-emperyalistler, Alman faşistlerinden daha yüksek düzeyde örgütlenmiş bir tekelci devlet kapitalizmine dayanıyorlar. Onlar, bu devlet kapitalizmine dayanarak büyük bir savaş makinası yaratmışlardır. Yine Sovyet revizyonistleri, aynı Alman faşistleri gibi, el attıkları yarı-sömürge ülkelerde kendilerine bağlı bir işbirlikçi bürokrat burjuva zümresi yaratmaya büyük önem veriyorlar. Bugün, Behice Boran revizyonistlerinin ve sahte TKP'nin devlet kapitalizminin bu kadar hararetli savunucusu olmaları boşuna değildir. Onlar, Türkiye'de, devlet kapitalizminin güçlenmesinin Sovyetlerin sızması için daha elverişli bir ortam yaratacağını düşünüyorlar. Onlar, böylece iktidara geldikleri zaman kendi bürokrat revizyonist zümreleri için hazır bir makinanın şimdiden olgunlaşmasını istiyorlar. TKP ve TİP revizyonistleri, Türkiye'de aynı milli şef faşizmi gibi halka zulüm uygulayan bürokrat burjuvazinin faşist diktatörlüğü cinsinden bir diktatörlük kurmayı planlıyorlar. TKP ve TİP revizyonistleri, millî şef faşizminin, Nihat Erimlerin, Ferit Melenlerin, Kemal Satırların, Sadi Irmakların takipçileridir.

Aynı Hitler faşistleri gibi Brejnev revizyonistleri de ülkemize sızmak için her yola başvuruyorlar. Onlar da bir yandan beşinci kol faaliyetleriyle ve revizyonist işbirlikçileri aracılığıyla ülke içinde etkilerini yaymaya çalışırken, diğer yandan askeri güçleri vasıtasıyla Türkiye hakim sınıflarını baskıları altına almaya çalışıyorlar. Sosyal-emperyalistlerin revizyonist işbirlikçileri olan TKP ve TİP, Sovyetler Birliği'nin «yenilmezliği» ve «en güçlü devlet» olduğu efsanesini yayarak korku ve teslimiyet havasını hakim kılmaya çalışıyorlar. Diğer yandan Sovyetler Birliği doğrudan doğruya beşinci kol faaliyetlerini ülkemizde de yoğunlaştırıyorlar. Onlar, şimdiden Sovyet propagandası yapmayı üslenmiş yayınevlerini besliyorlar.

Aynı, bir zamanların Hitlerci faşist örgütlerinin yaptığı gibi, bugün de revizyonist örgütler sosyal-emperyalist tahakküme karşı çıkan devrimcilere ve yurtseverlere saldırıyorlar.

Aynı o zamanki faşistler gibi, bugünkü revizyonistler de Türk ordusu içinde etkin olmaya çalışıyorlar. Bir yandan Sosyal-emperyalistler, Amerikan ambargosu sonucu zor durumda bulunan Orduya cazip silah teklifleriyle yanaşmaya çalışırken, öte yandan işbirlikçi TKP'nin «Bizim Radyo»su cuntacı subaylara her gün çağrılarda bulunuyor. Revizyonistler, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, ülkemizin bağımsızlığını sağlamak için değil, kendi hegemonyalarını kurmak için istiyorlar. Ülkemizin İngiliz-Fransız emperyalistlerine yanaşmasına karşı çıkan ve onun yerine kendi hakimiyetini kurmak isteyen Hitler, Türkiye'nin bağımsızlığını ne kadar istiyorduysa Brenjev revizyonistleri de o kadar istiyor.

İki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı vermekte olduğumuz bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini daha da sağlam bir şekilde yürütebilmek için tarihimizi incelemeye ve halkımızın bağımsızlık mücadelesinin derslerini özetlemeye devam etmeliyiz.

SOVYET KREDİLERİ DIŞA BAĞIMLILIĞI ARTTIRIYOR

Her şeyden önce İskenderun Demir-Çelik tesislerindeki üretim teknolojisi, 1930'lardan kalmadır, ve hantal bir yöntemdir. Ayrıca, o günlerin (1930'ların) Amerikan teknolojisinin bir kopyasıdır. Ereğli Demir-Çelik Tesislerini A.B.D. emperyalistleri getirirken karşı durduk. Birçok yanlışların yanısıra teknolojiye de itiraz edildi. Şimdi, daha geri ve gene A.B.D. kopyası, fakat Sovyet sosyal-emperyalistlerinin getirdiği bir teknoloji, «üretici güçleri geliştiriyor» diye göklere çıkarılıyor. İkincisi, bu tesis, üretim girdisi olarak kok kömürü kullanacak. Ancak, teknolojik gerilik nedeniyle bizim yerli kömürlerimiz kullanılamıyor. Çünkü yüksek enerjili kömüre ihtiyaç var. Sosyal-emperyalistler, halen kendi kömürümüzü kullanan demir çelik tesisleri varken, kömür yönünden dışa bağlı tesisleri halkımıza «hediye» ediyorlar. Onların da meselesi, tıpkı A.B.D. emperyalistleri gibi, kendilerine ve işbirlikçilerine sö-

HALKIN SESİ Sayı: 34

27.11.1975
432/3
Haber no: 3

İskenderun Demir Çelik Fabrikasının ihtiyacı olan kömür ABD'den alınacak...

İstanbul (İsta)- İskenderun'da kurulan Üçüncü Demir Çelik Fabrikasının ihtiyacı olan kömürün Amerika Birleşik Devletlerinden temin edileceği öğrenilmiştir. İskenderun Demir Çelik fabrikasının yıllık kömür ihtiyacı 1 milyon 600 bin ton olarak tesbit edilmiştir. Öğrenildiğine göre anılan fabrikanın ihtiyacı olan kok kömürünün ancak 350 bin tonu Zonguldak bölgesinden temin edilebilecek geri kalan 1 milyon 250 bin ton kok kömür ihtiyacı da Amerika Birleşik Devletleri'nden satın alınacaktır.

Geçtiğimiz ay ilk parti olarak 52 bin ton kömür ABD'den satın alınmıştır. Alınan ve alınacak kömürler Türk gemileri ile getirilmektedir. Önümüzdeki günlerde kömür getirme işinin hızlanacağı öğrenilmiştir.

İsta Ajansının Haberi

Hapisteki Beylikköprülü kadınlar konuşuyor:

«Şimdi damı da gördük, gayri hiç bir şeyden korkumuz

Ağalara karşı verdikleri toprak mücadeleleri dergimizin çeşitli sayılarında yer alan Polatlı'nın Beylikköprü köylülerinden 18'i geçtiğimiz haftalarda tutuklandı.

18 bin dönümlük hazine arazisini yıllardır gaspeden toprak ağaları, bu topraklar üzerindeki egemenliklerini sürdürmek için yeni oyunlara başvurdular. Civar köylerden yörük aileleri getirerek hazine topraklarına yerleştirmeye, böylece köylüleri birbirine düşürmeye çalıştılar. Beylikköprü köylüleri bu oyuna karşı çıkınca jandarma çağırdılar. Jandarma köylülere saldırdı, çıkan çatışmadan sonra köylüler gözaltına alındı. Köylüleri önce Devlet Güvenlik Mahkemesi yargılamak istedi. Daha sonra Ağır Ceza Mahkemesi 18 kişiyi tutukladı. Arkadaşlarımız halen Polatlı cezaevinde bulunan Beylikköprü köylüleriyle konuştular. Bu sayımızda ağalara karşı mücadele ettikleri için hapse atılan köylü kadınlar Firdevs Erk, Fatma Şimşek, Havva Altınten, Mükerreme Güler, Sabiha Dizer ve Fevziye Dizer'in dergimizin sorularına verdikleri cevapları okuyacaksınız. Fatma Şimşek anlatıyor, diğerleri de eksik kalan noktaları tamamlıyorlar:

«Bizim Beylikköprü davası, yirmi bir seneden beri devam ediyor. Bu son olaydan birkaç gün önce köye 400 hane yörük gelecek dediler. Çatışma olduğu gün, jandarma karakolunun orda ağa Muzaffer Bıyıkoğlu köylüye bağırdı. Yola bakıp elini kaşının üstüne koyarak «400 hane yörük geliyor» dedi. Köylü de dedi ki: «Köy üstüne köy gelir mi hiç, biz bu yörükleri istemiyoruz. Bir gün evvel getirdikleri yörükleri Çavuş İhsan Doğan'ın evinde içirip koydulardı. Çifte, tabanca, mavzer ellerinde. Muzaffer Bıyıkoğlu jandarma karakolunun orda köylülere öyle deyince arkasından yüzbaşı geldi. Arkasından yörükler geldi köyün başına. Muzaffer Bıyıkoğlunun tuğla kamyonuna binmişler. Plakanın da üstünü karalamışlar. Kendileri de taksilerle, içkili, sarhoş. Kamyonun içi taş yığılı. Millete vurmak için. 100 tane kadar da jandarma vardı. Yüzbaşı millete dedi kine: 'Demirel'den, valilikten, emirli bunlar, önlerine geçemezsiniz,.

Yüzbaşı, «Ne yaparsanız yapın bu yörükleri köye sokacağım, 10 kişiniz ölse de bunları sokacağım» dedi. Biz çekilmedik. Bunun üzerine yüzbaşı vur emri verdi.

«Jandarmalar dipçiğinen vurdular. Vurduğu kadını yıktılar. 10 tane kadın yaralandı. Hastaneye getirdiler yaralıları. Hastanede de bakmamışlar. İhsan Doğan, yörüklere, köylünün ve uzatmalının önünde içi dolu tabanca verdi 'Vur, arkanda biz varız,' dedi. Olnar halka belki de 100 mermi attılar. Taş vurdular. Karakolun önünde kadının biri beyin kanaması geçirdi. Goca Mustafanın Nazife. Şevketin hanımı Safiye Ertürk de çocuk düşürdü. Nazile Can'ın eğesi (göğüs kemiği) çatlamış. Nefes alamıyormuş. Koca Mustafanın karısına jandarma dipçikle vurunca yere düştü. Evde hasta yatıyor. Jandarma Yüzbaşısı Yüksel Özçelik şöyle bağırdı köylülere, 'kadınların (afedersiniz) bilmem neresine o dipçiği soka soka yörükleri köye sokacağım'.

«Bu toprak davası başladığı zaman benim oğlan yoktu daha. Şimdi 21 yaşında askerde», diyor Fatma Şimşek. Ağalar bize bağırdılar, jandarma yüzbaşısı: 'Ha bakalım şimdi elimize düştünüz ne yapacaksınız?' dedi. Bizim de son gideceğimiz yer damdı. Şimdi burayı da gördük. Gayri hiçbir şeyden korkumuz kalmadı.

Firdevs Erk arkadaşımızın sorusuna cevap veriyor:

«Evet hastayım. Kalp krizi geçirdim. Sıkıntıya gelemiyorum. Hastaneye gideyim dedim. Önce göndermediler, sonra doktora çıkardılar. Doktor bir yandan muayene yapıyor, hem de usul usul bir sesle 'Demek jandarma taşladın ha, demek hapse de düştün ha, hasta da oldun. Jandarmayı daha az taşlasaydın da hasta olmasaydın' diyordu».

Bir başka köylü kadın atılarak şöyle söylüyor: «Onlar ne ağalardır onlar» 500 bin liralık pancar kaldırırlar. Yanlarında çalıştırdıkları bekarlara boş kağıt imzalatıp mühür çıkartırlar. 5 ton birine, 10 ton birine, teslim etti gösterirler. Binlerce lira vergi kaçırırlar. Ben 5-10 bin lira gelirim yokken vergi veririm. Onlar vermezler.

Bir başka kadın da şöyle sürdürüyor konuşmayı:

«Gecek köyünden adam dövdürdüler. Halil Albayrak Tatar Müftünün işçilerine dövdürdü. Zincirimi, makinamı kaybetmiş diye. Bir yandan da uğradıkları zararı, zarar ziyan yapıyorlar diye köylülerin üstüne atıyorlar. Kışkırtma yapıyorlar. Halil Albayrak 30 sığırını, Fevzi Bıyıkoğlu, 1500 davarını ve 30-40 sığırını öbür ağaların pancarlarında otlattılar. 100 bin lira zarar tesbit ettirmişler. Bunu da köylülerin üstüne yıkmak istiyor ağalar. Biz bir dama düşmekten korkuyorduk. Şimdi buraya da girdik. Gayri hiçbir şeyden korkmuyoruz.

«Evet, İçeri ilk olarak Firdevs Erk alındı, «kadınların çavuşunu, kadınların canavarını yakaladık» demişler, Eskişehirlerden, Ankaradan, sağdan soldan telefon edip sormuşlar: 'Kadının gaşı nasıl, gözü - gaşı kara mı?' Telsizlerle sormuşlar. 'Boyu nedir, kilosu nedir' diye. 'O kadar cesur muymuş? Vur deyince vurur, kır deyince kırarmış'. Ağalar köye yörükleri soktuktan sonra da şöyle dediler. 'Biz bu toprakları ne size ne de kendimize yar ederiz. Alın işte yörükleri getirdik, yiyin birbirinizi.' Bu dava bu kadar sürer mi? Ağanınsa ağanın, bizimse bizim. Bitmedi bir türlü mahkeme. Bir de üstümüze köy kurmaya kalktılar.»

PAZARCIK KÖYLÜ

30 Ekim 1975 günü Maraş'ın Pazarcık ilçesinin Salmanıpak köyünden Pazarcık'a kadar süren bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş Pazarcık'ta yapılan mitingle sona erdi. Sabah başlayan yürüyüşe kadın, erkek, genç, ihtiyar 500'ü aşkın köylü katıldı. Yürüyüş Pazarcık'a geldiğinde, çevre köylerden gelenlerle sayıları 1000'i bulmuştu. Pazarcık halkı mitinge ve yürüyüşe büyük ilgi gösterdi. Mitinge 3000 kişi katıldı.

MÜCADELENİN KAHRAMANLARI SIRADAN KÖYLÜLERDİR

Yürüyüşe yüze yakın köylü kadın katıldı. Köylü kadınlar, en önde, düzgün sıralar halinde dimdik başlarla yürüyorlar, ellerinde pankartlarla sloganları en içten bir şekilde ve cesaretle haykırıyorlardı. Onlar mücadelenin en önünde, dergi satışında, bağış toplamada, yürüyüş ve mitingin sağlıklı bir şekilde yürümesi için yapılan çalışmalarda erkeklerle omuz omuza idiler. Mitingde yaptıkları konuşmada, mücadeledeki yerlerini bizzat kendileri belirtiyorlardı. Geçmişte yiğit mücadeleler vermiş Türkiye kadınlarının geleneğine sahip çıkıyor ve bu mücadele geleneğini yaşatıyorlardı. Salmanıpak'lı Fatma İşcan şöyle diyordu: **«Ağa baskısının, sömürüsünün ve milli zulmün en ağır yükünü taşıyan biz köylü kadınlar, bağımsızlık mücadelesinde, toprak ve hürriyet mücadelesinde, işçilerle, tüm halkımızla omuz omuzayız. Yıkılsın ağalık. Topraklar bizimdir.»**

Başından itibaren yürüyüşün ön çalışmalarını yapanlar, pankartları, bildirileri hazırlayanlar, yürüyüşü yönetenler, konuşmacılar, hepsi genç ve yaşlı sıradan köylülerdi. Disiplinli başarılı, örnek bir mücadele verdiler.

Yürüyüş tertip komitesi tamamen köylülerden oluşmaktaydı. Köylü gençler kitap, dergi satma, bağış toplama işine dört elle sarıldılar. Kadınlar «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Demokratik Türkiye - DGB» rozetini halka takarak bağış topladılar.

Yürüyüş ve mitingin bütün masrafları halktan toplanan bağışlarla karşılandı. Yürüyüş sırasında yoldan geçen arabalar büyük bir sevgi gösterdiler, şöförler 50-100 lira bağış yaptılar. Yürüyüş boyunca geçen trenlerden halk sloganları tekrarlıyor ve yürüyüşü alkışlıyordu. Yürüyüşün başarılı olmasının en önemli etkenlerinden biri de tamamen halkın desteğine ve fedakarlığına dayanılarak yapılmasıydı.

REVİZYONİSTLER, BAĞIMSIZLIK VE TOPRAK YÜRÜYÜŞÜNÜ BALTALAMAYA ÇALIŞTILAR

Revizyonistler yürüyüş öncesi köyleri arabalarla dolaşıp, köylülere «yürüyüşe katılmayın. Jandarma saldıracak, hepinizi içeri atacaklar, öldürecekler» diye propaganda yaparak yürüyüşü baltalamaya çalıştılar. Onlar da

İÇİNDEKİLER

almadı»

Fatma Şimşek sözlerini şöyle bitiriyordu: «Buradan hele bir çıkayım. Ankara'ya Meclise gideceğim. Konuştururlarsa, dilimin döndüğü kadar anlatacağım bu ağaların yaptıklarını! Cümle alem öğrensin.»

«Halkın Sesi olayları başından beri yazmaya çalıştı. Dergiyi okudunuz mu» sorusuna köylü kadınlar şu cevabı veriyorlar: «Ağalar Halkın Sesi'ni toplatmışlar bütün Polatlı'da. Toplatıp hepsini yakmışlar.»

...İ TOPRAK VE BAĞIMSIZLIK İÇİN YÜRÜDÜ

faşistler gibi halkı jandarma zulmüyle tehdit ederek, mücadeleyi bastırmaya çalışıyorlardı. Narlı'ya yakın bir yerde bulunan Türkiye - Irak petrol boru hattı şantiyesinde, Baysen-İş Sendikası bölge başkanı Nakiboğlu patron la anlaşarak işçilere izin verdirtmiş ve 800 işçiyi yürüyüşten önce evlerine göndererek yürüyüşe katılmalarını önlemiştir. Pazarcık'da halk revizyonist «Kültür Derneği»nin ağaların kiralık adamlarının tehditleri ve jandarmanın kurduğu barikatlarla karşılaştı. Buna rağmen yürüyüşe yüzlerce kişi katıldı.

Pazarcık «Kültür Derneği»ndeki bir avuç revizyonist, mitingin yapılmasını engelleyemeyince, mitinge geldiler ve revizyonist sloganlar attılar. Halkın sloganlarını bastırmaları ve hiç bir şey yapamamaları üzerine meydanı terketmek zorunda kaldılar.

BU YÜRÜYÜŞ İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELENİN BİR PARÇASIYDI

Yürüyüşe katılan yüzlerce köylü, sloganlarıyla, pankart larındaki yazılarıyla, mitingte yaptıkları konuşmalarıyla iki süper devleti mahkum ettiler. «Geçmişte İngiliz ve Fransız emperyalistlerine karşı savaşan yiğit Maraş halkının şimdi de yurdumuz üzerinde hegemonya yarışına girişen Amerika ve Rusya'ya karşı aynı kararlılıkla mücadele edeceğini» belirttiler. Konuşmacılar «iki süper devletin rekabetinin yol açacağı bir dünya savaşının Türkiye üzerinde yoğunlaşacağını ve iki süper devletten sadece birine karşı verilecek mücadele nin diğerinin yayılmasına hiz met edeceğini» söylediler. Köylüler konuşmaları sık sık «İki Süper Devlet Yıkılacak Elbet», «Ne Amerika Ne Rusya Bağımsız Türkiye» sloganlarıyla kestiler.

TOPRAK MÜCADELESİ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİNDEN AYRI DEĞİLDİR

Mitingde konuşan bir köylü, «toprak ağalarının yıllardır sırtlarını bir emperyalis te dayayarak halkı sömürdü ğünü, işbirlikçi patronlarla ortak iktidarların da halka zulüm ve işkence yaptıkları nı» söyledi ve şöyle devam etti: «Yurdumuz iki süper dev letten birine bağımlı oldukça, ülkede onların işbirlikçilerinin iktidarı oldukça, geniş köylü yığınlarının toprak ve hürriyete kavuşmaları mümkün olmayacaktır. Biz toprak ve hürriyete, gerçek demokrasiye ağalığın tasfiyesiyle, iki süper devlet ve işbirlikçilerinin hakimiyetinin son bulmasıyla zorba diktatörlüğün yıkılmasıyla kavuşabiliriz.»

DGB adına söz alan konuşmacı ise «İki süper devlete karşı mücadeleyi bizi ezen, sömüren toprak ağalarından ve patronlardan bekleyemeyiz. Bağımsızlığımızı sağlayacak temel güç, işçi sınıfının önderliğindeki geniş köylü yığınlarıdır. İki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesini, demokrasi mücadelesiyle birleştirip, halkımızın kurtuluşunu sağlayarak devrim hedefine ulaştıracak güç işçiler ve köylülerdir» dedi.

Daha sonra konuşanlar iki süper devlete ve işbirlikçilerine karşı mücadelede bütün halkımızın omuz omuza olduklarını belirttiler. Yürüyüş ve miting sırasında gösterdiği ilgi ve fedakarlık halkımızın bağımsızlığına ne kadar düşkün olduğunun kanıtıydı.

OKUYUCU MEKTUBU

«YEMİN ETTİK FAŞİZMİ YIKMAYA»

Biz Pazarcık'ın Tilkiler köyünün gençleriyiz. 1972'de devletin verdiği suyu 1975'de devlet bize lâyık görmüyor. Bize içirmiyor. Biz susuzluktan ölüyoruz. Hergün Pazarcık belediyesine 300 lira yatırıp bir tanker suyu köye götürüyoruz. Şimdi ise paramız yok, bitti. Bize su vermiyorlar. Ne yapacağız? Nereden su içeceğiz? Bizim halimiz ne olacak? Bizim suyumuzu kesip kendi tarlasını sulayan Pazarcık belediye başkanı ve YSE mürürüdür. Bunlar Demirel'in adamlarıdır. Onlara soruyoruz, Tilkiler köylüleri sizi kaç kere kovaladı? Faşist iktidara güvenmeyin. Yaptıklarınızın hesabını bir gün vereceksiniz. Bugüne kadar köyden adam kovup, kadınlara küfür edip, ihtiyarları dövdürüp, adam öldürttünüz birşey diyemedik. Ama artık yaptıklarınızın hesabını soracağız.

Tilkiler'in varlığı feda olsun, bu uğurda savaşa
Yemin ettik biz devrimciler faşizmi yıkmaya

TİLKİLER KÖYÜNÜN GENÇLERİ

Salmanipak köylülerinin bildirisi

İskenderun Demir-Çelik'te, Zonguldak'ta, Çorum-Alpagut'ta, ve daha bir çok yerde işçiler; Polatlı Beylikköprü, Biga ve daha birçok yerde köylüler; yurdun dört bir yanında gençler, iki süper devlet ve işbirlikçilerine karşı bütün yurtseverler yurdumuzun bağımsızlığı ve halkımızın kurtuluşu için dişe diş bir mücadele veriyor.

Kurtuluş savaşımızda, İngiliz ve Fransız emperyalistlerine karşı yurdun dört bir yanında olduğu gibi Maraş'ta da çetin bir mücadele verdik. Patronların ve toprak ağalarının ihanetine rağmen bağımsızlığımızı kazandık. Ama bugün topraksızlığın baskının ve sömürünün acısını bizler çekiyoruz. Çünkü İngiliz-Fransızlarla işbirliği yapan toprak ağalarına karşı mücadelemiz ihmal edildi. Milli savaştan kaçan toprak ağaları savaşa gidenlerin, dulların, yetimlerin, şehitlerin topraklarına el koydular. Bölgemizin en büyük toprak ağalarından Kadıoğulları, Hacı Ahmet'ler, Emiroğulları, Papazlar, Filolar binlerce dönümlük toprakları ele geçirdiler. İşte bu büyük toprak ağaları şimdi de toprak larımıza el koyan Pinçoların baş destekçisidirler.

Köylüler, Kardeşler! Bağımsızlığımızın kazanılması, toprağa ve hürriyete kavuşmamız çekin bir mücadeleyle olacaktır. Çünkü iki süper devlet ve işbirlikçileri mücadelemizin baş düşmanlarıdır. Toprak ağaları ve tefeciler geçmişte olduğu gibi şimdi de iki süper devletten birine sırtlarını dayayarak bizleri sömürmektedirler. Bugün yurdumuz, Amerika'nın baskısı ve sömürüsü, Rusya'nın ise saldırı tehdidi altındadır. Bu yüzden toprak ve hürriyet mücadelemiz aynı zamanda bir milli mücadeledir.

İşçiler, köylüler, yurdumuzun gerçek sahipleri bizleriz. Yurdumuzun bağımsızlığını kendi gücümüze dayanarak kazanacağız. Amerikan ve Rus işbirlikçisi faşistler ve revizyonistler halkımıza ve yurdumuza ihanet etmektedirler.

BAĞIMSIZLIK VE TOPRAK YÜRÜYÜŞÜMÜZÜN amacı, yurdumuzun Amerika'nın ve Rusya'nın baskısından, sömürüsünden, saldırı tehdidinden uzak ezilen ÜÇÜNCÜ DÜNYA ülkeleriyle birleşmesidir. Yürüyüşümüzün amacı, parababalarının, zalim toprak ağalarının ve tefeci tüccarların iktidarının yıkıldığı Bağımsız ve Demokratik bir ülke olmamızı amaçlamaktadır. Bu yüce amaca varmak için birleşelim ve mücadele edelim.

NE AMERİKAN NE RUS ÇİZMESİ
EMEKÇİ HALKIN BAĞIMSIZ TÜRKİYESİ!
KAHROLSUN FAŞİSTLER VE REVİZYONİSTLER!
YIKILSIN AĞALIK DÜZENİ!
BÜTÜN TOPRAKLAR KÖYLÜNÜNDÜR!

BENGALDEŞ SOVYET TAHAKKÜMÜNDEN KURTULMA YÖNÜNDE İLERLİYOR

16 Aralık 1971'de, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin harekete geçirdiği ve desteklediği Hint istilacıları, Doğu Pakistan'ı işgal ederek burada kukla bir «Bengaldeş» devleti kurdurtmuşlardı. Revizyonistler bu müdahalelerini, «Bengaldeş halkının kurtuluş mücadelesine yardım», «ezilen bir milliyetin kendi kaderini tayin etmesine yardım» maskesi ardında gizlemeye çalıştılar. Öte yandan Çin Halk Cumhuriyeti bu su katılmadık istila ve işgal hareketine karşı çıkıp Doğu Pakistan halkının **hiç bir dış müdahele olmaksızın kendi meselelerini kendisinin halletmesini** savunduğunda, revizyonistler bunu «gerici Yahya Han rejimine yardım» diye lekelemeye kalkıştılar.

Ne var ki bütün gericiler gibi Sovyet sosyal-emperyalistleri ve Hint istilacıları da, Bengaldeş müdahalesiyle, kaldırdıkları taşı kendi ayaklarına düşürmüş oldular. 16 Aralık 1971 müdahalesinin dördüncü yıldönümüne yaklaştığımız şu günlerde, Bengaldeş devleti gerek Sovyet ve gerekse Hint tahakkümünden kurtulmak yolunda ilerliyor. Mucibürrahman., 15 Ağustos 1975 tarihinde bir darbeyle devrildi ve öldürüldü. Bu darbenin ardından Bengaldeş yöneticileri, İslam ülkelerine ve diğer bloksuz ülkelere yaklaştılar, Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı dostça bir tavır aldılar. İki ülke arasında diplomatik ilişkiler tekrar kuruldu. Bu durumdan çılgına dönen Sovyet ve Hint gericileri, alelacele bir karşı-darbe tezgahlayıp kendi kuklalarını tekrar iktidara getirmeye çalıştılar. Ancak bu yoldaki çabaları, sonunda başarısız kaldı.

Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve Hint gericilerinin **«esas amaçlarının hiçbirine ulaşamadıklarını ve asla ulaşamayacaklarını»** belirten proleter devrimciler, Şafak gazetesinin 29 Aralık 1971 tarihli 10. sayısında şöyle yazıyorlardı:

«Gericiler Doğu Pakistan halkının mücadelesini böyle oyunlarla durduramazlar. Saldırgan Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Hint gericileri, dünya sosyalizminin kalesi Çin Halk Cumhuriyetini kuşatmayı ve Doğu Pakistan'da Çin'e karşı bir saldırı üssü kurmayı başaramayacaklardır. Emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve gericilerin işledikleri cinayetler, bütün Asya halklarının uyanışını bir kat daha hızlandıracaktır. Saldırgan emperyalistler ve gericiler, Doğu Pakistan'da emekçi halka ve Çin Halk Cumhuriyeti'ne karşı yontmak istedikleri kazığa, ergeç kendileri oturacaklardır.» Son olaylar bu tahlili kelimesi kelimesine doğrulamıştır.

Bugün Bengaldeş halkının devrimci mücadesine önderlik etmekte olan **Doğu Pakistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)**, Mucibürrahman'ın sonunu daha dört ay öncesinden bildirmişti. DPKP (M-L)'nin Mayıs 1975 tarihli bir bülteninde yayınlanan ve Bengaldeş'te o günden bu yana cereyan etmiş bütün gelişmelere de ışık tutan bu yazıyı, bu sayfalarımızda okuyucularımıza kısaltarak sunuyoruz.

Bengaldeş'te olağanüstü durum: Sosyal-emperyalizmin bir oyunu

Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Hint yayılmacılığı tarafından 1971 Hint-Pakistan savaşı sonunda iktidara getirilen Şeyh Mucibürrahman'ın kukla rejimi, sonunda 28 Aralık 1974'te olağanüstü durum ilan etti. Bu olayın üstünden bir ay bile geçmeden, 25 Ocak 1975'te, bu kukla gösterisinde değişiklik yapıldı: Sözümona burjuva-demokratik parlamenter sistem lağvedildi ve başkanı Mucib olan tek partili bir başkanlık yönetimi zorla kabul ettirildi. Mucib aynı zamanda, «Bengaldeş Kişak Sramik Birliği» adlı tek kanuni partinin başkanı oldu. Mucib'in attığı bu son adımlar, Doğu Pakistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist)'in son üç yıl boyunca yaptığı siyasi tahlillerin doğruluğunu gösteriyor. «Bengaldeş'in bağımsız ve demokratik bir ülke olduğu» efsanesi sönmüştür.

Şu noktaya dikkat edilmelidir: Sözümona Bengaldeş (Hür Bengal?) denilen ülkenin hükümet bünyesinde yapılan yukardaki değişiklikler, Moni Sing'in revizyonist «komünist» partisi ve Muzaffer Ahmet'in Ulusal Avami Partisi tarafından kutlandı. Bu iflas halindeki önderler ve diğer Moskova taraftarı unsurlar, böyle bir tedbir alması için uzun zamandır Mucib'e baskı yapıyorlardı. Bu yüzden, Sovyet emperyalizminin sesi «Pravda»nın ve Hint yayılmacılığının sözcüsü İndira Gandi'nin bu değişiklikleri onaylaması çok doğaldır. Mucib, yaptığı bu yarı-darbeye, sözümona bir «ezilenler demokrasisi» kurmak için girişilen «ikinci devrim» adını verdi. Halbuki gerçek devrimci güçler ve yurtseverler, bu tedbirlere daha değişik bir açıdan bakıyorlar.

Sözümona Bengaldeş denilen ülkenin, Sovyet sosyal-emperyalizminin ve Hint yayılmacılığının 1971'de Pakistan devletine doğrudan saldırısı sonunda ortaya çıktığını unutmamalıyız. Doğu Pakistan'ı işgal edenin Hint ordusu olmasına rağmen, perde arkasındaki gerçek emperyalist şef, Sovyet sosyal-emperyalizmi idi. Pakistan devletinin parçalanmasının ve sözümona Bengaldeş'in yaratılmasının amacı, Sovyet sosyal - emperyalistlerinin sosyalist Çin'i kuşatmak, Güney ve Güneydoğu Asya'daki devrimci hareketleri bastırmak ve Hint Okyanusundaki bölgelerde tam bir denetim ve hegemonya kurmak emellerinin desteklenmesiydi. Avami Birliği'nin «millî kurtuluş» sloganı, **«siyasi olarak bağımsız devletler maskesi altında, iktisadî, malî ve askerî bakımdan kendilerine tamamen bağımlı devletler kuran emperyalist güçler tarafından uygulanan sistemli bir aldatmaca»** dan (Lenin, «Emperyalizm») başka bir şey değildi. Pakistan'ın parçalanması ve sözde Bengaldeş denilen ülkenin ortaya çıkması, sosyal-emperyalizmin Güneydoğu Asya'daki durumunu kuvvetlendirdi. 16 Aralık 1971, Kremlin'deki yeni çarların büyük komplosunun ilk önemli başarısının tarihidir.

Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonya ve denetim mücadelesi bitmemiştir; hâlâ devam etmektedir. Batı Pakistan'ı da parçalamak için sürekli çaba sarfedilmektedir. Sovyet sosyal-emperyalizmi, sadık ajanı Hint yayılmacılığına, bir nükleer bomba patlatması, Sıkkım'a el atması, Keşmir halkını esir etmesi, Bhutan üzerinde denetim kurması ve Nepal üzerinde baskı uygulaması için yardım etmiştir. Şimdi de Afganistan rejimini, Pakistan toprakları üzerinde hak iddia etmeye teşvik ediyor. «Sovyet sosyal-emperyalizminin saldırgan oyunlarının sonu yoktur.»

Öte yandan saldırı ve istila siyaseti, zıddını da doğurmuştur. Bu zıt, direnme ve bağımsızlık siyasetidir. Batı Pakistan'da direniş, Doğu Pakistan'da da bağımsızlık ve kurtuluş güçlerinin etkisinin gitgide büyüdüğünü görüyoruz. Doğu ve Batı Pakistan halkı, gerçek düşmanlarının ve onların çirkin oyunlarının artık farkındadır. Moskova ve Delhi'nin yönetici klikleri ve onların kuklası Mucibürrahman, eskisinden daha fazla tecrit olmuş durumdadır. Doğu Pakistan'daki sömürgeci yönetim ve baskı, kitlelerin ciddi tepkisine ve karışıklığa yol açmıştır. Ekonomi karmakarışık bir durumdadır. Üretici güçler tamamen değilse bile kısmen işlemez olmuştur. Ülkede son derece şiddetli bir sosyal ve siyasi buhran hüküm sürmektedir. Halk, «Mucibizm»e karşı yoğun bir hayal kırıklığı duyuyor. Dolayısıyla gitgide daha güçlü bir şekilde isyanla doluyor. Bütün bu etkenler, Mucib'in kukla hükümetini ve efendilerini zor durumda bırakmış ve savunmaya geçmeye zorlamıştır. Aç halkı artık eski yolla, yani demogoji ile ve bütün kötülüklerden. «Pencaplıları» sorumlu tutarak yönetemiyorlar. Halkı aldatmak için yeni bir slogana, «ezilenler demokrasisi» sloganına ve muhalif güçlerle, özellikle silahlı devrimci kitlelerle başa çıkabilmek için olağanüstü hal yetkilerine ihtiyaç duymalarının sebebi budur. İktidar, Mucib'e, Hint-Sovyet mihrakı tarafından verildiğine göre, o da efendilerinin yolunu izlemek zorundadır. 1973--1974 içinde Mucib'in ABD emperyalizmi ile olan eski bağlarını tazelemeye çalıştığına dair bazı belirtiler olmasına rağmen, bu gerçekleşmedi. Dubçek'in ruhu, emperyalist efendiyi değiştirmek için ciddi bir çaba sarfetmenin tehlikeleri konusunda onu uyarmış olmalıdır! Üstelik, Hindiçini'de yenilgiye uğrayan ve yurt içinde de karışıklık içinde olan ABD de, «bekle gör» siyaseti uygulamayı tercih etti...

ABD emperyalizmi 1950'lerde Hindiçini'ye hangi sebepten girdiyse, Sovyet sosyal-emperyalizmi de 1970'lerde Bengaldeş'e aynı sebepten girdi; Çin Halk Cumhuriyeti'ni kuşatmak ve o bölgedeki devrimci hareketleri bastırmak için.

Şeyh Mucibürrahman ve kukla hükümeti, halktan tamamen tecrit olmuştur. Onlar kızgın bir volkanın üzerinde oturuyorlar. Milli devrimci savaşın kıvılcımı, Doğu Pakistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) tarafından tutuşturulmuştur. Yakında bütün bölgede bir «bozkır yangını» başlayacaktır. Parti, daha şimdiden, Rangpur, Cessore, Kustia ve Feridpur bölgelerinde silahlı köylü ayaklanmaları teşkilatlamıştır. Halk gerillaları, kitleler arasında çok sevilmekte ve haklı olarak bağımsızlığın ve kurtuluşun gerçek savaşçıları olarak görülmektedir. Diğer devrimci unsurlar ve yurtsever güçler de faaldir. Bütün bu faaliyetler, halkı silahlı milli kurtuluş savaşına katılmak yolunda uyandırıyor. Bu yüzden düşmanlar çılgına döndü. Artık geleceklerinden emin değiller. Aynı zamanda, ciddi bir mücadele vermeden yenilgiyi kabul etmeye de yanaşmıyorlar. Cephaneliklerindeki son silahı çekmelerinin, yani olağanüstü durum ve başkanlık yönetimi ilan etmelerinin sebebi budur.

Fakat bu, onlara pek yardımcı olmayacaktır. Kukla rejimi güçlendirmek ve sözümona Bengaldeş'teki Hint-Sovyet stratejik çıkarlarını koruyup sağlamlaştırmak çabaları şüphesiz suya düşecektir. Sömürgeci efendiler, satılmış bir çeteyi bir «güçlü adam» haline sokmaya çalışıyorlar. Başkalarına bu faşist diktatör ne kadar büyük ve güçlü görünürse görünsün, Dogu Pakistan'ın devrimci ve yurtsever halkı için Mucibürrahman, bir hainler ve kuklalar çetesinin reisinden başka bir şey değildir.

Şeyh Mucibürrahman, olağanüstü durum ilan etmekle ve başkanlık yönetimini zorla kabul ettirmekle, sonu felaket olan bir yola girmiştir. Yolsuzluk ve kaçakçılığı önlemek ve sosyalizmi kurmak maskesi altında, karşı-devrimci savaşın ikinci dönemini başlatmıştır. Fakat Doğu Pakistan'ın devrimci ve yurtsever halkı, bu karşı-devrimci savaşı mutlaka devrimci savaşla yenecektir. Şeyh Mucib, kendi cinsinin diğer örneklerinin, Çin'de Çan Kay-şek, Vietnam'da Tiyö ve Kamboçya'da Lon Nol gibilerinin akibetine uğrayacaktır. Doğu Pakistan'da Sovyet sosyal-emperyalizmi ve Hint yayılmacılığının akibeti de, Güney-doğu Asya'da Fransız ve Amerikan emperyalizminin akibetinden farklı olmayacaktır.

• SAVCI, AÇLIK GREVİ YAPTIKLARI İÇİN MAHKUMLARI TECRİTE ATTIRDI

Bir süre önce DGM'lerini protesto amacıyla açlık grevine giden devrimci tutuklu ve mahkumları desteklemek amacıyla, Kırşehir ve Kozaklı cezaevlerindeki bazı sivil mahkumlar da açlık grevine gitmişlerdir.

Mahkumlar açlık grevini 15 Kasım günü başlatmışlar, bunu başka cezaevlerinde yatan mahkumlara ve halka duyurmak için Tumad-Der'e, dergi ve gazetelere telgraf çekmişlerdir. Telgraflara savcılık el koymuş ve mahkumlar yalnız bırakılmak istenmişlerdir. Kozaklı cezaevinde açlık grevine giden mahkumlar, koğuşlarından alınarak tecrite atılmışlardır.

• ISPARTA BELEDİYE İŞÇİLERİ YÜRÜYÜŞ YAPTI

Dergimizin geçen sayısında Isparta Belediye işçilerinin direnişiyle ilgili haberi vermiş ve yürüyüş yapmak isteyen işçilerin yürüyüşüne izin verilmediğini bildirmiştik. Yürüyüş izni alamayan işçiler «biz sabırlı insanlarız dır, şimdilik yürüyüşümüzü erteliyoruz, ama bunu mutlak başaracağız» demişler ve mücadeleleri sonunda yürüyüşü gerçekleştirmeyi başarmışlardır.

İşten atılan 100 arkadaşlarının geri alınması, sendika seçme özgürlüğünün tanınması, maaş ve tazminatlarının verilmesi için mücadele eden belediye işçileri yaptıkları yürüyüşle taleplerini bütün Isparta halkına duyurmuş ve onların da mücadelelerine katılmalarını sağlamışlardır.

Emniyet Sarayı önünde başlayan yürüyüşe işçilerin aileleri, Denizli, Burdur ve Antalya'dan gelen devrimciler, öğretmenler ve halk katılmıştır.

Kadın ve çocukların taşıdıkları pankartlarda «Hak verilmez Alınır», «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun Faşistler» sloganları yer alıyordu.

Belediye işçileri talepleri kabul edilmediği takdirde Ankara'ya yürüyeceklerini bildirmişlerdir.

ELAZIĞ HALK BİRLİĞİ'NİN KAPATILMASI PROTESTO EDİLDİ

Elazığ valiliği 12.11.1975 tarihli bir kararla şehrimizde faaliyet göstermekte olan Elazığ Halk Birliği Derneğini kapattı. Halk Birliğinin tüzüğünde, halkın ekonomik, sosyal ve kültürel hakları için mücadele edeceğini belirtmesi kapatma gerekçesi olarak gösteriliyor. Bu tamamen keyfi ve kanunsuz bir tutumdur.

Halk Birliği derneğinin kapatılması, bugün yurdumuzda demokrat, yurtsever ve devrimcilere uygulanan faşist baskıların bir parçasıdır. Bu baskılarla halkımızın yurtsever ve devrimci mücadelesi bastırılmak isteniyor. Biz aşağıda imzaları bulunan Elazığlılar bütün bu baskıları ve Halk Birliği derneğinin kapatılmasını şiddetle protesto ediyoruz. Hiç bir baskı terör ve kanunsuzluğun devrimci ve yurtsever mücadeleyi önleyemeceğini duyururuz.!

430 İMZA

• ANKARA DEVLET GÜVENLİK MAHKEMESİNDE DGB DAVASI BAŞLADI

Ankara Devrimci Gençlik Birliği'ne yapılan polis baskınında gözaltına alınan 54 devrimci ve yurtsever hakkında Devlet Güvenlik Mahkemesinin açtığı dava 27 Kasım'da başladı. Duruşmada avukat Hüseyin Gökçeaslan, Devlet Güvenlik Mahkemesi hakimlerinin, artık sadece bir hakimler topluluğu olduğunu ve bir mahkeme heyeti sayılamayacağını belirtti. Avukatlar, Devlet Güvenlik Mahkemelerinin faaliyetinin durdurulması için yeniden Anayasa Mahkemesine başvurulması gerektiğini söylediler. Daha sonra söz alan, Ankara DGB başkanı Ali Develioğlu, «DGB kanunlara uygun olarak kurulmuştur. Oysa gözaltına alındığımızdan beri bize her türlü kanunsuzluk yapılmıştır. Anayasaya aykırı olarak bizi yargılamak istiyorsunuz» dedi ve heyetin görevsizlik kararı vermesini talep etti.

Avukatların ve yargılanan devrimcilerin talepleri reddedildi. İddianamesini okuyan savcı, DGB'yi bir gizli örgüt olarak göstermeye çalıştı ve 10'u tutuklu bulunan devrimciler hakkında 15 yıla kadar varan hapis cezaları istedi. Savcı gizli örgüt delili olarak, Sovyetler Birliği'nin Çekoslovakyayı işgaline karşı çıkan bir yazı ile seçimler konusundaki bir makaleyi ileri sürmüştür. Daha sonra sanıklar mahkemeyi reddetmek için mehil istemişlerdir.

• ELAZIĞDAKİ FAŞİST SALDIRILAR GİTGİDE YOĞUNLAŞIYOR

Elazığ Devlet Mühendislik Mimarlık Akademisi'nde faşistler öğrencilere saldırmaktadır. Vedat adındaki MİT Ajanının önderliğindeki faşist komandolar önce boykot bahanesiyle öğrencilerin derse girmelerini engellediler. Derse girmek isteyen öğrenciler polis desteğindeki faşistlerin saldırısına uğradı. Saldırılara göğüs geren öğrencilerden 26 kişi gözaltına alınarak, iki gece işkence gördü. Bu işkenceleri bizzat Vedat adındaki MİT Ajanı yönetiyordu. Daha sonra mahkemeye çıkarılan devrimcilerden 9 kişi tutuklandı. Ertesi gün faşistler, okulun kapılarını tutup, öğrencileri derse sokmamaya çalıştılar.

Şehirde genel olarak faşist saldırılar var. Salon sahiplerini tehdit eden faşistler, devrimci tiyatro ve geceleri engelliyorlar. Şehirde ilerici yayınları satan kitabevleri polis ve faşistlerin işbirliğiyle kapatıldı. Elazığ Yüksek Öğrenim Derneği polis ve faşistlerin işbirliğiyle basıldı ve içerideki eşyalar tahrip edildi. Çeşitli iş yerleri tahrip edildi, ilericilerin oturduğu bir kahveye bomba atıldı ve bir işçinin yaralanmasına sebep olundu.

ELKA İŞÇİLERİ GREVDE

ELKA Standart Mobilya Fabrikasında çalışan 1100 işçi, 21 Kasım günü greve başladılar. ELKA işçileri, bir seneden beri patrona ve sarı Ağaç-İş sendikasına karşı çetin bir mücadele içindedirler. İşçiler mücadeleleri sonunda ASİS sendikasına geçtiler. Patron, toplu iş sözleşmelerine katılmayı reddetti ve sendikal faaliyette bulundukları için dört işçi işten atıldı. Bunun üzerine ELKA işçileri greve başladılar.

ELKA işçileri mücadelelerini ve taleplerini şöyle anlatıyorlar:

«İlk olarak biz, bütün işçilerin toplu sözleşme görüşmelerine katılmasını istiyoruz. Çünkü senelerdir başımıza çöreklenen sarı Ağaç-İş'in çevirdiği dolaplar gözümüzü açtı. Sendikanın başkanı Ömer Deniz patrondan daha fazla patron taraftarıydı. Temsilcileri biz değil Ağaç-İş sendikası seçiyordu. Temsilci olarak seçtikleri de kendi adamları olduğu için hiç bir hakkımızı aramıyorlardı.

«Toplu sözleşmede kıdem zammı olarak 210 lira tesbit edildiği halde, patron bize 80 lira veriyor. Ağaç-İş'den istifa ettiğimizde patron bu zammı da kesti. Patron, ücretli izne çıkanların parasını iki ayda 300-350 lira kesiyor. Ama üzerine gidemiyorduk. Çünkü disiplin kurulu var, hemen işten atıyorlar. Patron «kapıda adam çok» diyor.

«Bütün işçiler gibi bizim de en büyük derdimiz fabrikada iş güvenliği olmaması. Sendika faaliyeti yüzünden son altı ayda 80'e yakın arkadaşımızı işten attılar. Patron işten atmak istediği işçiyi disiplin kuruluna veriyor. Disiplin kurulunda iki patron temsilcisi, iki de işçi temsilcisi var. Patronun temsilcisinin oyu iki oy sayılıyor. Ayrıca işçi temsilcisini de Ağaç-İş seçiyor. Bu durumda disiplin kuruluna verilen bütün işçiler tazminatsız olarak işten atılıyorlar. İşte bu yüzden ikinci talebimiz, işçinin çoğunlukta olduğu bir disiplin kurulunun kurulması.

«Fabrikada sanki sıkıyönetim var. Ücretlerin azlığı hakkında bile konuşamıyoruz. Patronun adamları devamlı dolaşıp işçilerin listesini çıkarıyor ve patrona bildiriyorlar.

«Üçüncü olarak her işçinin yüz bin liraya sigorta edilmesini istiyoruz. Fabrikada iş kazaları sık sık oluyor. Altmış yaşında adamı tel sıkmaya beş-altı metre yüksekliğe çıkarıyorlar. Ne muhafaza var ne de korkuluk. Sigorta müfettişleri de kaza oldu mu patronun lehine karar veriyorlar. Sekiz parmağı kesilen bir arkadaşımız, kazaya sebep olan hatanın sorumlusu kendisidir dendiği için ancak üç ayda bir, 800 lira para alabiliyor.

«Her sene için saat ücretine beş lira zam istiyoruz. Patronlar hayat pahalılığının sebepleri işçi ücretlerinin artmasıdır diyerek yalan söylüyorlar. Bizim fabrikadaki 18 yıllık işçinin eline 50 lira yövmiye geçiyor. Aç gözlü patronlar bizi suçluyorlar, ama bizi soyan, hayat pahalılığına sebep olan onlardır. Fabrikanın hissesinin yüzde 51'i Garanti Bankasına aittir.

Ayrıca, grev kararı alındıktan sonra işten atılan arkadaşlarımızın geri alınmalarını istiyoruz.»

İşçiler kanunların ve hükümetin de patronun yanında olduğunu söylüyorlar ve şöyle diyorlar:

«MC, patronlarla birleşerek halkımızı sefalete sürüklemektedir. Patronlar, ağalar, Hükümet kuvvetleri, birlik olmakta ve işçileri, köylüleri ezmektedirler. İşçilerin bütün haklarını elllerinden almaya çalışıyorlar. Biz iş güvenliği ve sendika seçme hakkı istiyoruz.MC'nin sendaki kanununu değiştirmesine biz greve cevap vereceğiz. Onlar yurdumuzu da satıyorlar. Biz yurdumuzun bağımsız olmasını istiyoruz. Ne Amerika'yı, ne de Rusya'yı efendi olarak istemiyoruz. Türkiye'nin bağımsızlığını kendi halkına karşı top, tüfek yollayanlar sağlayamaz. Biz ülkemizin bağımsızlığı için, bütün halkımızla omuz omuza mücadele edeceğiz.»

Çin-Amerikan görüşmelerinde

Deng Siao-ping süper devletlerin hegemonyacılığını mahkum etti

Çin Devlet Konseyi Başbakanı Çu En-lay'ın talimatı üzerine Başbakan yardımcısı Deng Siao-ping, 1 Aralık akşamı Pekin'de, Amerikan Cumhurbaşkanı Gerald Ford ve eşi onuruna bir ziyafet düzenlemiştir.

Devlet Konseyi Başbakan yardımcısı Li Sien-nien, Milli Halk Kongresi Daimi Komitesi başkan yardımcılarından Vu Deh ve Li Şu-ven'in de hazır bulundukları bu ziyafette, başbakan yardımcısı Deng Siao-ping ve Başkan Ford, kadeh kaldırırken birer konuşma yapmışlardır.

Başbakan yardımcısı Deng Siao-ping, konuşmasında şöyle demiştir:

«Bu fırsattan yararlanarak Çin halkının, büyük Amerikan halkına en içten selamlarını iletmek isterim.

«Bundan üç yılı aşkın bir zaman önce, Başkan Nikson'un Çin'i ziyaretinde, Çin ile ABD tarafından ünlü Şanghay Bildirisi yayınlanmıştır. Özel bir uluslararası belge olan bu Bildiride, Çin ile ABD'nin farklı siyasi rejimler tarafından tayin edilen siyasetlerindeki köklü ayrılıklar açıkça belirlenmekte, aynı zamanda bugünkü dünyada iki ülkenin birçok ortak yanları olduğu ve bu arada iki ülkenin hegemonya peşinde koşmamaları ve başka bir ülkenin ya da devletler grubunun hegemonya kurma çabalarına karşı çıkmaları gerektiği açıklanmaktadır. Bildiri, Çin-Amerikan ilişkilerinin gelişmesinin temelini atmış, yön ve hedefi de göstermiştir. Yalnız iki ülke halklarının ortak arzusuna değil, dünya halklarının da çıkarlarına uygun olan bu bildirinin yayınlanması, dünyada derin etkiler doğurmuştur.

«Şanghay Bildirisinin yayınlanmasından bu yana genel olarak iki ülke halkı arasındaki ilişki ve dostluk arttırılmış, iki ülke arasındaki ilişkiler bir dereceye kadar düzeltilmiştir. Başkan Ford işbaşına geldikten sonra, Şanghay Bildirisinin çeşitli ilkelerine uyacağını ve iki ülke arasındaki ilişkilerin gelişmesi için çaba harcamaya hazır olduğunu defalarca ifade etmiştir. Bunu olumlu karşılıyoruz. İki ülke arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi, Çin ve Amerikan halklarının ortak arzusuna uygundur. Şanghay Bildirisinin çeşitli ilkelerine ciddiyetle uyulduğu ve her iki taraf ortak çaba harcadığı takdirde, bu arzunun sonunda gerçekleşeceğinden eminiz.»

Başbakan yardımcısı Deng Siao-ping daha sonra, halihazırda Çin ve Amerikan halklarının önünde duran daha önemli bir sorunun, uluslararası durum olduğunu önemle belirterek şunları söylemiştir:

«Bizim bugünkü temel görüşümüz şöyledir: Gökkubbe altında büyük kargaşa vardır ve durum mükemmeldir. Dünyadaki temel çelişmeler gitgide keskinleşmektedir. Devrim etkenleri da savaş etkenleri de gözle görülür şekilde artmaktadır. Ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor. Çağımızın bu akımı daha da yükselmektedir. Özellikle üçüncü dünya, ayağa kalkmış, güçlenmiş ve uluslararası planda muazzam rol oynayan bir güç, ihmal edilmemesi gereken bir güç haline gelmiştir. Öte yandan dünya hegemonyası uğrundaki rekabet gitgide şiddetlenmekte ve rekabetin stratejik ağırlık noktası Avrupa'da bulunmaktadır. Rekabet böylesine sürüp giderse, hiç kuşkusuz bu durum günün birinde yeni bir dünya savaşına yol açacaktır. Bu, insan iradesinden bağımsız bir şeydir. Bugün savaşın en tehlikeli kaynağı, asıl barıştan yana olduğundan en çok söz eden devlettir. «Yumuşama» sözcüğü, savaş tehlikesinin her geçen gün biraz daha artmakta olduğu yolundaki katı gerçeği örtbas edemez.

«'Kulede esen rüzgar, dağda kopacak fırtınanın habercisidir'. Gittikçe daha şiddetli esen rüzgarı önlemeye imkan yok. Bu uluslararası durumda Çin'in siyaseti, nasıl bir çizgi izlemelidir? Fikrimizce savaşın kaynağını ve tehlikesini açıklamak, barış konusundaki boş hayalleri yıkmak, halkları yeterince seferber etmek, bütün hazırlıkları tamamlamak, birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirmek ve göze göz, dişe diş bir mücadele vermek, dünya halklarının çıkarlarına uygundur. Hegemonyacılık hiç de korkunç değildir. Ölgün ve cılız olan hegemonyacılık, güçsüzleri tahkir ediyor, güçlülerden korkuyor. O, yayılmacılık yaptığı her yerde kendi yenilgisinin tohumlarını da taşıyor. Savaşın zaferini ya da yenilgisini bir-iki yeni tipte silah değil, halk tayin eder. Bu açıdan hükümetimizin ve halkımızın ötedenberi uyduğu ilke, «sığınakları derin kazmak, her yerde yedek tahıl depolamak ve asla hegemonya peşinde koşmamak»tır. Dayandağımız şeyler, içte bağımsızlığımızı koruyup inisyatifi kendi elimizde bulundurmak, kendi gücümüze güvenmek ve darı yiyip, tüfek kullanmak»tır. Tarihin yaratıcısı halktır. İnsanoğlu, daima hırçın dalgalar ve fırtınalar içinde ilerlemiştir. Yol dolambaçlı, gelecek aydınlıktır. İnsanoğlunun geleceği konusunda iyimserliğimiz ve inancımız tamdır.»

Konuk Başkan Ford, konuşmasında şöyle demiştir:

«Şanghay Bildirisinde hükümetlerimiz, Çin ve ABD'nin sosyal rejimlerinin ve dış siyasetlerinin mahiyet bakımından farklı olduğunu kabul etmişlerdir. Ama asıl önemli olan, ilişkilerin normalleştirilmesinin, ülkelerimiz halklarının ortak çıkarlarına uygun olması ve daha huzurlu bir uluslararası düzenin kurulmasına yardımcı olması konusunda mutabık kalmış olmamızdır.

«Çin ve Amerika'nın liderlerinin 1971 ve 1972'de başvurduğu eylemlerin tarihi önemi vardır. Ben, ilk adımlarda saptanan hedef ve ilkeler, özellikle iki ülke arasındaki ilişkilerin normalleştirilmesi için çaba harcama konusundaki teminatımı bu fırsattan yararlanarak tekrarlamak isterim. 1972 yılından bu yana gösterilen gelişmeler Şanghay Bildirisinin bilgeliğini kanıtlamıştır. Bazı sorunlarda gene ihtilaflarımız olmasına rağmen, ilişkilerin daha da normalleştirilmesi yönünde ilerlemekteyiz.

«Uluslararası alanda, dünyanın askeri güç ya da baskı altında, yani ortak bildiride sözünü ettiğimiz hegemonyanın tahakkümü altında bulunmadığını görme umudu hepimizi ilgilendirir. Tabii, hedefimize varmaya çalışırken kendimiz, dünyadaki durumun ve kendi ülkemizin çıkarları konusunda var olan farklı anlayışa dayanarak, çeşitli siyasetleri ve eylemleri saptarız.

«Son dört yıl içinde uluslararası durumda bir çok değişiklikler ortaya çıkmıştır. Dünya hepimizi tehlikeyle yüz yüze getirirken, bize güzel bir fırsat da vermiştir. ABD hem tehlikeyi azaltmak, hem de yeni bir barış fırsatı aramak için çaba harcayacak ve boş hayallere kapılmayacaktır. Şimdiki durum büyük uyanıklığı ve kararlılığı gerektirmektedir. Ama başkalarının bağımsızlığını ve refahını tehdit eden herhangi bir eyleme karşı azimle direnmeye devam etmekle beraber, daha barışçı bir dünyanın gerçekleştirilmesi uğrundaki çabalarımızı sürdüreceğiz.

«Biz, Şanghay Bildirisinin temelinde, iki ülke arasında normal ilişkiler kurulması sürecinde kararlılıkla çaba harcamaya ve hepimizi ilgilendiren uluslararası sorunlar üzerinde işbirliği alanlarını geliştirmeye devam edeceğiz.»

HİNDİÇİNİ HALKLARININ YENİ ZAFERİ

Amerikan emperyalistleri ve işbirlikçilerine karşı uzun ve çetin mücadelelerden sonra bu yıl içinde kurtuluşa kavuşan Vietnam, Kamboçya ve Laos halkları, devrimci iktidar organlarını sağlamlaştırmak, milli birliklerini gerçekleştirmek, bağımsızlıklarını güçlendirmek ve ülkelerini yeniden inşa etmek yönünde ilerlemektedirler.

Laos'ta, 3 Aralık günü krallık lağvedilmiş ve Laos Demokratik Halk Cumhuriyeti'nin kurulduğu açıklanmıştır. Laos Yurtsever Cephesi başkanı Sufanuvong yeni devletin ilk cumhurbaşkanı, Kayson Fomvihane ise başbakan seçilmiştir.

Vietnam'da, ülkenin birleştirilmesi için genel seçimlerin 1976 başlarında yapılacağı açıklanmıştır. Kuzey ve Güney Vietnam heyetleri arasında 15-21 Kasım tarihlerinde, Saygon'da yapılan görüşmelerden sonra yayınlanan ortak bildiride, gizli oyla yapılacak demokratik seçimler sonucu hem Kuzey, hem de Güney Vietnam temsilcilerinin katılacağı bir Kurucu Meclis meydana getirileceği, bu Kurucu Meclisin birleşik Vietnam'ın anayasasını hazırlayacağı belirtilmektedir.

Fransız ve Amerikan emperyalistleri tarafından parçalanmış olan Vietnam'ın, uzun yıllar sonra yeniden birleştirilmesi, Laos'ta Demokratik Halk Cumhuriyetinin kurulması, Hindiçini halklarının kan ve can pahasına kazandıkları şanlı zaferlerdir. Bütün dünya halkları, Vietnam ve Laos halklarının bu zaferlerinden büyük bir sevinç duymaktadırlar.